

БОРБА®

ПЕТЪРЪ СТОЯНОВЪ
ПРЕЗИДЕНТЪ НА БЪЛГАРИЯ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1997

Поздравителен факс, изпратен от Президиума на БНФ до г-н Петър Стоянов по случай избора му за президент на България

До г-н Петър Стоянов
София – България

Присъединяваме радостта си към тази на българския народ по случай така убедителната Ви изборна победа на 3. XI. 1996 г. за **Президент на България!**

Желаем Ви сили и здраве да поведете народа ни по пътя на истинската демокрация и благоденствие, за да може нашата Родина отново да заеме достойно място сред цивилизования свят, обичана и уважавана!

4. XI. 1996
Чикаго – USA

Президиум на БНФ:
Алекс. Дърводълки
Ангел Тодоров
Марин Маринов

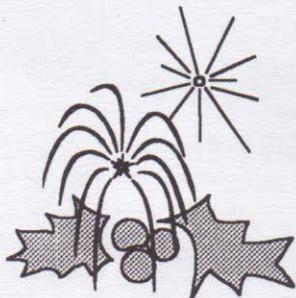
НОВОГОДИШНО ПОЗДРАВЛЕНИЕ

БРАТЯ БЪЛГАРИ,

*Централният управителен съвет на
Българския национален фронт (Инк) Чикаго - САЩ и редакцията на сп. „Борба“*

Ви поздравяват с пожелание 1997 година да бъде годината не само на надеждитъ, а и на осъществяването имъ.

Борбата за отстраняване от изтощителното тѣло на Родината ни кжрлежитъ и пиявицитъ, които въ продължение на половинъ вѣкъ смукаха жизненитъ интелектуални, културни, икономически и финансови сокове, продължава.

Не се отчайвате!

*Удвоете усилията си, като не забравяте, че без цялостно отстраняване от тѣлото на България на тези кжрлежи и пиявици, чиято идейна закваска се нарича комунизъмъ, **НѢМА СВОБОДА!
НѢМА ДЕМОКРАЦИЯ!***

ЗАЕДНО ЩЕ ПОБЕДИМЪ!

ДА Е ЧЕСТИТА 1997 ГОДИНА!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Паприковъ — редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 46, брой 1

Книжка сто двадесет и четвърта

Януари 1997

Лъхва вѣтърътъ на свободата!

Следъ бурята отъ 1989-та година и попаренитѣ надежди въ следващия периодъ наново въ Източна Европа полъхва вѣтърътъ на свободата.

За българския народъ изминалитѣ седемъ години бѣха едни отъ най-тежитѣ въ неговото сжществуване. Прекаралъ 45 години подъ комунистическия гнетъ, откъснатъ отъ свѣта, въ невъзможностъ за свободна размѣна на мисли и сдружаване, 10 ноември 1989 го намѣри неподготвенъ за идващитѣ събития. Безкрѣвнитѣ „революции“ въ сателитнитѣ страни, а следъ това и въ Съветския съюзъ, оставиха болшинството отъ комунистическия апаратчици по мѣстата имъ, въ пълень контролъ на държавната властъ и хазна, както и на тайнитѣ служби и архиви. Съ изключение на Николае Чаушеску въ Румъния, езекутиранъ отъ хора отъ неговото приближение, комуниститѣ не дадоха никакви кръвни жертви. Страхътъ отъ възмездие за тѣхнитѣ безбройни престѣпления - убийства, нечовѣшки изтезания, моралень тормозъ, корупция и кражби - който ги бѣ обхваналъ въ първитѣ месеци на промѣнитѣ, скоро премина. Чрезъ престѣпни манипулации тѣ прехвърлиха въ кжсо време държавни имущества вътре и вънъ отъ страната, въ свои частни фирми и задгранични компании. Точни данни за величината на ограбенитѣ срѣдства е невъзможно да се откриятъ, но е известно, че въ Съветския съюзъ тѣ надминаватъ стотици милиарди долара, а въ България - десетки милиарди, т.е. поне хиляда долара на всѣки членъ отъ българското население.

Това сж факти, известни на голѣма часть отъ българския народъ, но тѣ трѣбва да бждатъ повтаряни, за да разбере всѣки отъ кжде идва злото.

Чувствувайки неизбѣжния край на своя деспотизъмъ, комуниститѣ не се задоволиха съ това.

Тѣ искаха да изсмучатъ и последната капка жизненъ сокъ отъ подвластния имъ народъ. Какъ стана това, днесъ е ясно за всички. Свидетели сж хилядитѣ, чакащи много често напраздно предъ банкитѣ да получатъ поне часть отъ собственитѣ си спестявания. Тѣзи банки бѣха създадени и ржководени главно отъ партийци и шефове отъ различнитѣ тайни отдѣления съ главната цель да постигнатъ точно това - крайното ограбване на народа. Така се създадоха новитѣ мулти-милионери и „бизнесмени“, „кредитни милионери“ и „приятелски кржгове“. Нима нѣкой може да повѣрва, че тѣхнитѣ натрупани имущества сж отъ спестявания на пролетарскитѣ имъ заплати? Или че тайнитѣ служби, които държаха въ страхъ и трепетъ милиони люде за десетки години, не можеха да

се справятъ съ зараждащата се мафия, ако тя не бѣ създадена отъ самитѣ тѣхъ? Погледнете и фактитѣ - отъ 1990 г. до 1996 г. Въ България има нѣколко десетки „самоубили“ се или убити „финансисти“ - свързани съ банки или финансови разследвания. И естествено - тѣ сж партийни членове, станали жертва на мафиотски сдѣлки.

Комунистическият величия още веднѣжъ се самозабравиха - тѣхната надменность, наглость и безмѣрна алчность е безкрайна, а това ще докара тѣхния край.

Само преди десетина месеца тѣ бѣха въ възходъ въ Източна Европа. Тѣ имаха пълната власть въ Литва, Унгария, Полша, Румъния и България. Въ края на 1995 г. тѣ спечелиха мнозинството въ Руската Дума. Но въ България, както и въ нѣкои отъ другите страни, тѣ не можаха да схванатъ духа на новото време и че свободна икономика и социал-марксистически методи сж нежвѣстими.

Въ България твърдоглавието на комунистическото правителство начело съ Жанъ Виденовъ, живѣещо може-би все още съ комсомолски фантазии за свѣтло социалистическо бждеще, провали напълно зараждащата се пазарна икономика.

Последнитѣ избори въ Източна Европа докараха драматични промѣни.

Презъ юни 1996 комунистътъ Зюгановъ въ Русия загуби изборитѣ. Елцинъ бѣше преизбранъ. Въ Чехия, наскоро следъ това комуниститѣ едва успѣха да взематъ 10% отъ гласовѣтѣ.

На 3 ноември 1996 дойде грандиозната победа на Петъръ Стояновъ над комунистическия кандидатъ Маразовъ, последванъ отъ убедителната победа на консервативния Отечествен фронтъ и християнъ-демократитѣ въ Литва, спечелили 86 мѣста въ парламента срещу 14 на ексъ комунистическата Демократична работническа партия.

Румъния изхвърли Илиеску и избра Константинуеску, лидеръ на анти-комунистическия Демократиченъ съюзъ.

Въ Албания презъ май и наново въ срѣдата на октомври анти-комунистическата партия на Сали Бериша нанесе съкрушителна победа надъ комуниститѣ.

Въ шестъ страни - шестъ победи на демокрацията надъ комунизма!

Въ Полша и Унгария общественото настроение показва, че при следващитѣ избори анти-комунистическиятѣ сили ще се наложатъ убедително. Въ съседна Сърбия народътъ се надига. Само въ Бѣлорусия Лукашенко съ 150 000-ната полицейска апаратура успѣ да консолидира диктатурата си.

Несъмнено 1997 година ще бжде година на възхода на демокрацията.

Всички цивилизовани народи отхвърлиха порочната комунистическа система, свързана съ корупция, измами, тероръ и убийства.

Ние сме убедени, че и българскиятъ народъ вече узрѣва за демокрацията и въпрѣки комунистическата пропаганда и натискъ въ селата и по-малките градове, той вече осъзнава, че тамъ, където има и следа отъ комунизма, не може да има прогресъ и благоденствие.

Нека новата година бжде година на началото на Новото Българско Възраждане!

БЧРБН

Съобщение

Д-ръ Иванъ Дочевъ изпраща най-сърдечни поздравии пожелания на всички свои приятели и съидейници по случай Новата 1997 г. и Рождество Христово и съобщава, че се е завърнал за постоянно въ Родината, за да прекара тамъ остатъка отъ живота си. (На 31 декември 1996 г. въ 14,05 часа д-ръ Дочевъ пристигна на летище София, посрещнатъ отъ приятели.)

Ние сме убедени, че съ високия си духъ, вѣра въ бждещето на България и дълголѣтния си опитъ въ борбата противъ комунизма както въ емиграция до днесъ, така и въ Родината утре, съ съветии и напѣтствия д-ръ Дочевъ ще даде новъ подтикъ въ борбата за свобода и демокрация.

Г. Денева,
Чикаго, САЩ

Денъ на побегата

3. XI. 1996 г. Денъ на тържество на силата на Българския гухъ!

Денъ първи на Демокрацията! Денъ, въ който Българскиятъ народъ, мобилизиралъ сили и воля направи своя категориченъ Изборъ! Отхвърли тѣзи, които съ невиджанъ цинизъмъ погубватъ България и имъ отне забинаги правото да го представятъ предъ цивилизования свѣтъ и историята. Извика едно мощно, бунтовническо „Не!“ на носителитѣ на разрухата! „Не!“ на „благоденствието и сполуката“!

Седемъ дни по-късно е 10 ноември, денъ, въ който съ смѣсени чувства се връщаме назадъ и преосмисляме събитията. Бѣше денъ на начало и надежди. (Въ връзката на събитията има страшна логика.)

На този денъ - 10. XI. 1989 г. започна „Промѣната“. Извървениятъ седемгодишенъ пътъ е време на завършеностъ и равномѣтка, но и време за **почивка**. На този денъ партията столѣтница трѣбва да слезе отъ властъ, т.е. да извърши собственото си политическо самоубийство. Какъвъ абсурдъ! И нѣщата следваха своя логиченъ ходъ. Къмъ „Демократичното утре“ ни поведе отново Тя - обновената. Въ стегнати регици, обединена отъ лъжи и престъпления партията твърдо устояваше своитѣ позиции на разруха ту като водеща парламентарна и правителствена сила, ту като деструктивна опозиция.

Всички „демократични промѣни“ вършеше въ името на собственото си оцѣляване, обогатяване и запазване на властѣта на всѣка цена. Квалифицирани и вѣрни стратези заработиха трескаво по изпълнение на сценария. Смѣняха се имена, цвѣтове, символи, идеи, отричаха се принципи, методи, философии. Довчерашни атеисти заприжгаха въ свѣтитѣ храмове да се „обновятъ и пречистятъ“. Неизмѣнна остана само тѣхната антихуманна природа и вѣрна служба на интернационала. Отново главното имъ оржие бѣше демагогията, лъжата и арогантността. По пътя на „сполуката“ вмѣсто червената петолчка понесоха роза, този тъй български символъ, олицетворяващъ чистота, красота, любов, надежда.

Абсурдътъ продължаваше и бѣше навсѣкжде! Тайно и на тъмно се регрупираха, реформираха, грабѣха, разчистваха смѣтки, пресмѣтаха печалби, преразпредѣляха България. И всичко отново бѣше „за народа, въ името на неговото

благоденствие и сполука, социална справедливостъ и сигурностъ“. Загубиха мѣрката. Влазеха въ противоречие съ себе си и собствената си програма. Проявиха безразличие и жестокостъ къмъ проблемитѣ и болкитѣ на народа. Превърнаха се, както и преди, въ привилегирована класа, отдалечена отъ своя народъ. Корупцията, лъжата, престъпността, мизерията, хаосътъ, несигурността, отчаянието, планирани или не, достигнаха опасни граници. Нарушиха основнитѣ човѣшки принципи, посегнаха на най-свещеното - хлѣба!

И съ какъвъ цинизъмъ правителството заявяваше, че криза нѣма, когато измъчени и гладни се прокрадваха тайно до кофитѣ за сметъ, падаха отъ изтощение по улицитѣ или просто умираха отъ гладъ. И какъ ни единъ от тѣзи „стоманени хора“ не трепна поне предъ негоумяващитѣ тъжни детски очи и не даде сигналъ за тревога, за спиране!?

И всичко това става въ страна, благословена да бжде естествена плодна градина на свѣта, благословена съ толкова трудолюбиви и грижливи стопани, учудили свѣта съ българския си талантъ! Единъ народъ, който винаги е вѣрвалъ и разчиталъ на себе си, презъ цѣлия си животъ е съграждалъ, знаелъ е кога да засѣе и пожъне, сега е принуденъ да чака милостиня, вмѣсто възстановяване на отнетата му собственостъ. Това е обидно и жестоко, но и поучително! Та нали въ грижата за народа и неговитѣ проблеми се проявява политиката на едно правителство и само тогава неговата властъ е народополезна, иначе то става врагъ на своя народъ.

И тогава тази търпелива и мълчалива маса - **Народътъ** се превръща въ мощна сила, става сждникъ на извършеното, извисява гласъ въ защита на своето човѣшко достойнство и граждански права, отнема правото на властимащитѣ! Защото точно въ протеста, а не въ отчаянието е силата на единъ Народъ!

Съ удивителното си чувство да различава, съ една точна мѣрка за добро и зло, за нравственостъ, политически зрѣлъ и демократиченъ Българскиятъ народъ опредѣли посоката. Избра най-достойния - **Петъръ Стояновъ**, представителъ на Обединенитѣ демократични сили, този, който издигна Родолюбието за свой основенъ принципъ.

Положено е началото на истинската Демокрация!

**ПРЕДСТАВИТЕЛСТВОТО
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ (Инк)
и списание „Борба“ в България
е упълномощено да даде гласност на следната
ДЕКЛАРАЦИЯ**

Българският национален фронтъ (Инк) в своята полувъковна дейност винаги е бил неразделна част от борбата на българския народ срещу тѣзи, които разплакаха майкитѣ ни, обезчестиха сестритѣ ни и окървавиха синоветѣ ни.

Българската социалистическа партия, продължител на гѣлото на комунистическата партия - тиранинѣ, нѣма повече право да говори от името на българския народ, който категорично казва НЕ на разрушителното ѝ управление.

В този критичен за съдбата на България моментъ, скѣпи братя и сестри, ние сме съпричастни в борбата ви за свобода и хлѣбъ!

В борбата ви за предсрочни парламентарни избори!

В борбата ви за нова, възродена, национално единна и социално справедлива България!

Ние приветствуваме активността на академичната младеж сѣ пожелание за победа!

Единни ние ще победимъ!

Богъ е сѣ насъ!

*За представителството
Г. Спасовъ*

Денъ първи

Българският национален фронтъ не случайно в изминалите седемъ безплодни години при всички възможни случаи предупреждаваше, че нашият народъ „има овча кротост, но не и овча глупост“. Че неговото търпение ще се изчерпи, че комунистическият бентъ ще бѣде разбитъ и вълнитѣ за справедливо възмездие ще заляят страната.

ТОЗИ ДЕНЪ ДОЙДЕ!

Икономическата безизходица, плодъ на комунистическото управление, гладът, корупцията, престъпността и социалнитѣ несправедливости взривиха привидно поддържания общественъ балансъ. Заплахата от гладна смъртъ и отчаянието от безскрупулното комунистическо дебелоочие изкараха на улицата народа по градове и паланки на протестъ срещу тѣзи, които предизборно му обещаваха благополучие. И той, народътъ, каза своята тежка дума. „НЕ“ на комунистическото управление. „НЕ“ на червенитѣ изедници! „НЕ“ на мафията, която докара до просешка тояга народа! „Вървете си, господа комунисти, и никога повече не поглеждайте къмъ коридоритѣ на властта!“ Ние нѣма да забравимъ, че докато вашата стѣпка мърси тѣзи коридори на законодателната, изпълнителната и съдебната власт, народътъ ще тъне в мизерия, за да можете вие да живѣете в охолство. За нашата свобода! За свободата на децата и внуцитѣ ни! За тѣхния свободенъ, а не в оковите ви животъ, вслушайте се в нашето „НЕ“ и си вървете в миръ. Ако не сторите това, сърдете се на себе си. Вашият лѣвъ модел на прехода не бѣше нищо повече отъ празнотумство за печелене на време, презъ което да ограбите и онова, което все още е останало. Вашата парламентарна република донесе смъртъ, гладъ, нищета, бандитизъмъ и развихряне на най-низкитѣ човешки страсти. За васъ повече мѣсто в българския политически и икономически животъ нѣма и никога не трябва да има.

ФАКТИЧЕСКИ КАКВО СЕ СЛУЧИ НА 10 януари 1997 година?

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Столичани излязоха на протѣстъ срещу парламентарната и правителствена политика на комунистѣтѣ съ искането за предсрочни парламентарни избори. За разпускане на парламента. За оставка на червеното правителство. На този протестъ тѣ бѣха призовани отъ Съюза на демократичнитѣ сили, обединение „Промѣна“, КТ „Подкрепа“ и Федерацията на независимитѣ студентски дружества. Още сутринта на площада предъ парламента нахлуха стотици таксито и лични автомобили, отъ които се развяваха национални знамена. На тамъ започнаха да прииждатъ и шестивята на гражданитѣ подъ море отъ национални и сини знамена. Площадътъ се тресеше отъ непрекъснато повтарящия се зовъ: „Не на комунизма! Вървете си! Бездарници, опропастихте прекрасната ни Родина! Не искаме повече мафията да ни управлява!“ Отъ университета къмъ парламента се насочиха плътнитѣ колони на водещия авангардъ на нацията – прекрасната българска студентска младежъ – на тѣзи, които утре ще поематъ кормилото на управлението на страната ни. Съ своето категорично „НЕ“ на комунизма и „искаме предсрочни парламентарни избори!“ тѣ за сетень пѣтъ показаха предъ народа и свѣта, че въ борбата за хлѣбъ и свобода нѣма възрастови и интелектуални граници, че кждето сж тѣхнитѣ бащи и майки, братя и сестри, тамъ сж и тѣ. Вълнуващо, затрогващо, задължаващо. Хванати за рѣце, тѣ обградиха съ жива верига сградата на парламента, скандирайки „Никога повече! Избори!“

Около обѣдъ лидерътъ на СДС Иванъ Костовъ съобщи на препълнения съ хора площадъ, че опозиционнитѣ депутати напускатъ парламента и се присъединяватъ къмъ тѣхъ. Възторгъ и негодувание обиколиха площада. Хората настрѣхнаха. Истинската причина обаче, която взриви обстановката, бѣше появяването на бившия вътрешенъ министъръ, комунистътъ Любомиръ Начевъ, който излезе отъ служебния входъ на парламента, охраняванъ отъ бодигардоветѣ си и съ вдигната глава пое всредъ кордонитѣ отъ хора. Осанката му говореше: „Кои сте вие и какво си мислите, че можете да направите“. Отговорътъ не закъсна. Снежни топки полетяха къмъ него и сградата на парламента. Железнитѣ преграждения, които раздѣляха протестиращитѣ отъ сградата на парламента, бѣха прегазени и множеството се оказа плътно до самата сграда. Виковѣтѣ за предсрочни избори се усилиха. Полицията, която осигуряваше охраната на сградата и спокойно разговаряше съ хората, по невидимъ начинъ бѣше активизирана. Влѣзоха въ действие палки и десетки невинни граждани бѣха окървавени на първо време, които въ последствие се превърнаха въ стотици и едва бѣха прибирани отъ линейкитѣ, за да имъ бжде оказана медицинска помощ. Обстановката стана неконтролируема. Апелитѣ на г-нь кмета на София Софиянски и новоизбрания президентъ г-нь Петъръ Стояновъ за спокойствие оставаха въ въздуха и не достигаха до хората. Напрежението ескалираше и достигна връхната си точка, когато входната врата, водеща къмъ фойето на парламента, се оказа изкъртена, прозорцитѣ на долния етажъ счупени, а вътре въ сградата на самия парламентъ пазителитѣ на реда безчинстваха, чупейки мебели и съоръжения ужъ за да барикадиратъ вратитѣ, отъ които очакватъ „нахлуването на тълпата“. Колкото трагично, толкова и безумно. Страхъ! Отъ кого и за какво? Отъ хората, които пребиха? Отъ хората, които разпрѣснаха съ димки отъ сълзотворенъ газъ? Отъ хората, чиито единствено оръжие бѣше възмущението и протестътъ срещу комунистическото управление? Комунистическа наглостъ, която за сетень пѣтъ доказа, че за комуниста демокрацията е съ крѣвъ поддържано подчинение и съ страхъ натрапвана властъ, че насилието е тѣхенъ постояненъ методъ на действие.

Тукъ тѣ сгрѣшиха!

Чашата на търпението преля!

Народътъ показа, че ТОЙ, а не натрапницитѣ-комунисти сж суверенътъ въ тази страна!

Това бѣше день първи!

БОРБА

Димитъръ Х. Поповъ

Съмба се!

Зората надъ София на 11 януари 1997 г. изгрѣ окървавена. Това бѣ крѣвта на триста млади български момичета и момчета. Това бѣха нашитѣ деца, останали безъ работа и безъ хлѣбъ. Студуващи, гладни, възмутени! Тѣ нѣмаше какво повече да губятъ въ жалкия си животъ освенъ своитѣ окови. И тѣ ги захвърлиха въ лицето на наглата партия, която въ своето безумство отново бѣше вдигнала тоягата на страха.

Кой повече отъ 50 години поругава честъ-

та на българската гържава и българския парламентъ? Нима това не сж комунистѣтѣ? Тѣхната антинационална и античовешка организация погази всички норми на свободата, демокрацията и човешкото достоинство.

Съ своето побегение БСП сама се поставя извънъ закона и търпимостта на българитѣ. Ето защо ние настояваме за забраната на БСП/БКП като антипарламентарна, антинационална и терористична организация!

XXV конгресъ

на Българския Национален Фронтъ (Инк) Чикаго - САЩ
(31 августъ - 2 септември 1996 г.)

На 31 августъ 1996 г. въ 13.00 часа въ голѣмата зала на хотелъ Комфортъ Инн. Чикаго, САЩ, бѣ откритъ и заседава 24-иятъ конгресъ на Българския Национален Фронтъ, Инк.

Конгресътъ бѣ откритъ отъ дипл. инж. Александъръ Дърводѣлски като членъ на Президиума на БНФ. Бѣ изслушанъ на крака и съ възторгъ отъ всички българскиятъ националенъ химнъ „Шуми Марица“.

Българскиятъ свещеникъ отъ православната църква „Св. София“ въ Чикаго отецъ Грую Цонковъ каза молитва, а г-нь Ворощъ - вѣ руюто.

Откриване на заседанията

Всички на крака и въ мълчание почетоха паметта на падналитѣ въ борбата срещу комунизма и за свободата на България, жертвитѣ на комунистическия тероръ и починалитѣ на поста си въ емиграция дейци отъ БНФ: **г-ръ Георги Паприковъ, дипл. инж. Ангелъ Гъндерски, отецъ Тома Кобаковъ, г-ръ Борисъ Ганчевъ, Стефанъ Кашевъ, г-ръ Асенъ Дърводѣлски, г-ръ Величко Велевъ, Никола Стояновъ, Иванъ Ивановъ, Атанасъ Георгиевъ и Стефанъ Арнаудовъ.**

Бѣ избрано бюро да ржководи конгреса: г-ръ Иванъ Дочевъ, председателъ; г-нь Йорданъ Ганчовски, секретаръ; и г-нь Никола Янакиевъ.

Д-ръ Дочевъ пое ржководството на конгреса, благодари за довѣрнето, което му се оказва, и покани инж. Дърводѣлски да докладва колко клонове на организацията сж представени и има ли конгресътъ кворумъ да вземе законни решения. Инж. Дърводѣлски отъ името на Президиума на БНФ докладва, че лично или по пълномощно сж представени всички клонове на БНФ въ Америка и Канада, а също и клоноветѣ отъ другитѣ стра-

ни - Германия, Австралия, Южна Африка, Швеция, Австрия, Италия и Англия, което представлява кворумъ и конгресътъ може да взема законни решения.

Представена бѣ българската делегация въ съставъ: **г-нь Дянко Марков, народен представител и председател на Българския демократически форумъ; г-нь Стефанъ Стояновъ, бившъ областенъ директоръ, баща на кандидата на опозицията за президентъ на България г-нь Петъръ Стояновъ; г-нь Гургинъ Трънкаровъ, редакторъ на в-къ „Преломъ“; г-нь Гошо Спасовъ, представител на БНФ въ България, натоваренъ и съ представителството на сп. „Борба“; и г-нь Йорданъ Тоневъ, бившъ председател на клона на Демократическия форумъ въ София.** Представянето на всѣки единъ отъ делегатитѣ бѣ посрещнато съ бурни аплодисменти.

Д-ръ Дочевъ съ делегацията отъ България

Представенъ бѣ присъстващиятъ на конгреса като гостъ неотдавна дошлиятъ отъ България **епископъ Гедеонъ**, който бѣ посрещнатъ съ аплодисменти.

Г-нь Цоню Градинаровъ отъ Торонто поднесе на конгреса изпратенитѣ поздравления и чекъ отъ г-ръ Ангелъ Тодоровъ, членъ на Президиума на БНФ, който поради заболяване не можа да присъствува на конгреса. Поздравленията на г-ръ Тодоровъ се посрещнаха съ възторгъ и аплодисменти и се реши да му се изпрати поздравително писмо, подписано отъ всички присъстващи.

Дипл. инж. Дърводѣлски прочете полученитѣ поздравления отъ: г-жа Луса Лусева, Южна Африка; г-нь Петъръ Захариевъ, Швеция; г-нь Георги Антоновъ, Френска Арizona; г-жа Ели Вълнева, София; г-нь Пано Сарайдаровъ, Австралия; г-нь Тодоръ х. Ивановъ, Австралия; г-нь Иванъ

Трайковъ, Австрия. Всички поздравления б'ха посрещнати съ аплодисменти.

Конгресътъ б'ѣ зачетенъ отъ американскит' власти въ лицето на губернатора на щата Илиноис г-нъ Джимъ Едгаръ, който изпрати на конгреса специаленъ свой представителъ — г-жа Патъ Михалски, която поднесе поздравленията на губернатора и връчи специална плакатна писмо съ портрета му, лично подписано отъ губернатора. Поздравленията б'ха изпратени съ бурни ръкопляскания. Този фактъ подчертава, че БНФ въ емиграция достойно е изпълнилъ своя дългъ като представителъ на българския народъ и България въ чужбина — презъ време на комунистическото управление — и е спечелилъ простижъ и приятели на България.

Съгласно дневния редъ се даде гумата на делегатит' отъ България да се изкажатъ.

Пръвъ говори г-нъ Дянко Марковъ. Той съ извънредна прозорливостъ и вещина изложи какво е положението въ България, каква дейностъ се развива отъ Демократическия форумъ, какви резултати има отъ нашето представителство въ Парламента и нуждит' , които съществуватъ. Г-нъ Марковъ специално въ Парламента най-достойно отстоява нашит' разбирания въ сътрудничество съ останалит' наши народни представители. Словото на г-нъ Марковъ, който още веднъжъ доказа, че е ораторъ отъ най-висока класа, б'ѣ посрещнато съ бурни ръкопляскания.

Говори г-нъ Стефанъ Стояновъ, който наб'ѣгна върху значението да се спечелятъ президентскит' избори, което ще е начало за пром'ѣна и подобрене.

Г-нъ Гургинъ Трънкаровъ, редакторъ на в. „Преломъ“, направи достояния на конгреса трудностит', съ които т'ѣ иматъ да се справятъ и резултатит' отъ издаването на вестника.

Г-нъ Гошо Спасовъ направи докладъ за резултатит' отъ разпространяването на сп. „Борба“, трудностит' при печатането му, нуждата отъ подобрене на печатницата ни и резултатит' отъ развитата дейностъ, които съ много окуражителни. Списанието се получава въ България отъ повече отъ 6000 души.

Г-нъ Йорданъ Тоневъ направи апелъ за по-широка подкрепа на дейността на Демократическия форумъ.

Б'ѣ дадена гумата на епископъ Гегеонъ, който описа положението на църквата въ България и ролята, която тя може да изиграе като национална църква, за сега още има разединение и трудности, които тр'ѣбва да се преодол'ятъ.

Следъ изказване на делегатит' отъ България се даде гумата на делегатит' отъ клоновет' на БНФ. Г-нъ Нено Петровъ отъ Ню Джерси изложи положението въ църквата въ Ню Йоркъ, която има неприятности съ изпратения

преди 10 години отъ комунистит' „владика“ и нуждата нашит' църкви да б'жатъ запазени. Изказаха се също делегатит' г.г. г-р'е Хр. Сватовски - Калифорния, дупл. инж. Г. Шаленбергъ - Германия, Ц. Градинаровъ - Канада, М. Герговъ - Б'фало, Н. Янакиевъ - Чикаго, инж. Дървод'ѣлски и др. На зададенит' въпроси отговори г-нъ Дянко Марковъ. Конгресътъ подчерта задоволството си отъ направенит' изложения и констатира, че между насъ (БНФ и Демократически форумъ въ България) н'ѣма различия, че ние сме две братски организации, борещи се за една обща целъ. Изказа се мнение отъ всички, че тр'ѣбва да се нам'ѣри възможностъ БНФ да окаже колкото се може по-голяма подкрепа за Дем. форумъ, издаването на в. „Преломъ“, печатането и издаването на сп. „Борба“ и особено подкрепяне за спечелване предстоящит' избори за президентъ на България.

Група делегати и гости

Следната точка отъ дневния редъ б'ѣ изнасяне докладъ отъ Президиума на БНФ за дейността презъ изтеклит' две години отъ миналия конгресъ до настоящия.

Дадена б'ѣ гумата на инж. Дървод'ѣлски, който отъ името на Президиума направи докладъ за дейността презъ изминалит' две години. Инж. Дървод'ѣлски докладва, че е могло, съ помощта на отг'ѣлни лица, да се създаде въ България наша печатница, която вече печата сп. „Борба“. Сега списанието се разпространява въ България десетъ п'ѣти повече, отколкото преди, и се реализира целта, която то има, да се запознае българския народъ съ нашит' идеи и разбирания и съ насъ като организация. Поддържала се е постоянна връзка съ клоновет' и американскит' власти, гдето е постигнатъ значителенъ усп'ѣхъ. Организацията е подпомогнала в. „Преломъ“. Представители на организацията вз'ѣха участие въ подготовката за посрещането на Н.В. Царъ Симеонъ въ България. Тамъ, въ България, съ установени връзки и съ редица други организации. Направено е възможното. Най-важното е, че организацията е могла да събира волни помощи,

на първо място отъ членоветъ, и да поддържа дейността си, за което се изказва благодарностъ на всички, които сж подпомагали.

Инж. Дърводѣлски докладва и за редица групи прояви.

Г-нъ Градинаровъ направи предложение да се приеме доклада на Президиума, което се прие съ пълно единоушие безъ разисквания.

Следъ приемане на доклада г-ръ Дочевъ, като председателстващ конгреса, предложи, както е редно, да се вземе решение, че длъжностнитѣ лица се освобождаватъ отъ отговорностъ. Конгресътъ единодушно взе това решение.

Инж. Дърводѣлски докладва, че Президиумътъ има проектъ да се издадатъ нѣколко съвмѣстни броя — в. „Преломъ“ съ сп. „Борба“, които БНФ да финансира, въ подкрепа на Петъръ Стояновъ при предстоящитѣ избори. На първо място се налага да подобримъ печатницата ни, за да може да печата и „Преломъ“, и групи публикации. Въ тази връзка ще трѣбва да се даде мандатъ на Президиума да вземе нужнитѣ срѣдства отъ резервния фондъ на БНФ, ако това стане необходимо. Конгресътъ единодушно реши, че дава право на Президиума да използва срѣдства отъ резервния фондъ за тая целъ.

Д-ръ Дочевъ съобщи, че предвиденото въ дневния редъ за днешното заседание е изчерпано и сега предстои да се назначатъ комисии, които да се подготвятъ и направятъ своитѣ доклади въ следното заседание. Той, въ качеството си на председателстващъ, назначи:

Комисия по резолюцията: г.г. Гошо Спасовъ, Йорданъ Ганчовски, г-ръ Христо Статовски. Д-ръ Дочевъ помоли г-нъ Дянко Марковъ да приеме да бжде съветникъ къмъ комисията, за да се иматъ предвидъ разбиранията на нашитѣ приятели отъ България и се включатъ въ резолюцията. Г-нъ Марковъ прие.

Комисия по номинацията: г.г. Цоню Градинаровъ, Крумъ Радевъ и Петъръ Николовъ.

Часть отъ присъстващитѣ

Въ негѣля, 1 септември 1996 г., въ Българската православна църква „Св. София“ - Чикаго, се състоя специална служба и панихида за починале паметята на Н.В. Царь Борис III по случай 53 години отъ смъртта му.

Въ 10.30 часа пр.об. църквата вече бѣше изпълнена отъ богомолци - цѣлокупната родолюбива емиграция и делегатитѣ отъ конгреса на БНФ. На първия редъ въ църквата личаха г-ръ Дочевъ, Дянко Марковъ, инж. Дърводѣлски, Ст. Стояновъ и Гошо Спасовъ. Въ следващитѣ редици бѣха всички делегати отъ конгреса. Свещениктѣ отецъ Грую Цонковъ отслужи тържествена литургия, съгласно ритуала на нашата православна църква. Следъ службата бѣ направена панихидата. Предъ олтаря бѣ поставена маса съ жито, хлѣбъ и вино. Всички държаха запалени свещи и панихидата бѣ отслужена по единъ най-тържественъ начинъ. На масата бѣше поставенъ голѣмъ портретъ на Н.В. Царь Борисъ III. Това бѣ единъ особенъ моментъ, когато всички дълбоко се поклониха предъ паметята на Царя Обединителъ, презъ чието време въ България имаше демокрация, свобода и благоденствие.

Следъ панихидата всички слязоха въ църковната зала, гдето се сервира жито, вино, хлѣбъ - за Богъ да прости. Гоститѣ можаха да се запознаятъ лично съ емигрантитѣ отъ Чикаго и да размѣнятъ мисли.

Следъ обѣдъ се състоя пикникъ въ мѣстността „Шилеръ Паркъ“ въ околността на Чикаго. Всичко бѣше изящно организирано. Имаше народна кухня съ изобилни ястия и напитки, маси и мѣсто за почивка и веселие. Надъ 400 души, наши емигранти отъ Чикаго и околността, се стекоха на пикника, който въ сжщностъ се превърна въ единъ съборъ на българската емиграция. Делегацията отъ България бѣ на особено внимание, всѣки искаше да стисне ръката на гоститѣ и да размѣни думи съ тѣхъ. Пикникътъ завърши съ грандиозенъ успѣхъ и добъръ приходъ за касата на БНФ, което подпомага нашата дейностъ. Всички присъстващи останаха извънредно доволни, особено делегатитѣ отъ България, които никога не сж очаквали да се срещнатъ съ толкова много родолюбиви наши емигранти въ чужбина.

На 2 септември 1996 год. — понегѣдникъ, се състоя второто заседание на конгреса. Заседанието бѣ открито въ 9.00 часа.

Даде се думата на Номинационната комисия. Отъ името на комисията докладва г-нъ Цоню Градинаровъ. Той предложи листа за Президиумъ и останалитѣ длъжностни лица на БНФ, които да бждатъ избрани за следващитѣ две години. Конгресътъ съ пълно единоушие избра предложенитѣ отъ комисията лица, както следва:

Президиумъ: дупл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-ръ Ангелъ Тодоровъ и Маринъ Мариновъ

Секретаръ: Йорданъ Ганчовски
Касиеръ: Крумъ Радевъ

Съветници: Цоню Градинаровъ, Драгомиръ Загорски, Миро Герговъ и Тодоръ Тодоровъ

Контролна комисия: Никола Янакиевъ и Петъръ Николовъ

Бордъ на директоритѣ: Георги Лазаровъ — Германия; г-ръ Илия Поповъ — Бразилия; Енрико Делъ Белло — Италия; Панайотъ Сарайдаровъ — Австралия; гул. инж. Георги Шаленбергъ — Германия; г-ръ Стефанъ Станевъ — Тексасъ, САЩ; Емилъ Атанасовъ — Нью Йоркъ, САЩ; Кирилъ Кировъ — Англия; гул. инж. Александра Аделблумъ — Швеция; гул. инж. Луса Лусева — Южна Африка; Михалъ Михайловъ — Калифорния, САЩ; г-ръ Иванъ Добревъ — Канада; Живко Сребровъ — Австралия; Нено Петровъ — Нью Джерси, САЩ; Димитъръ Николовъ — Канада; Бориславъ Борисовъ — Чикаго, САЩ; Симеонъ Сараиановъ — Вашингтон Стейтъ, САЩ; Георги Антоновъ — Аризона, САЩ; Тодоръ х. Ивановъ — Австралия; Иванъ Трайковъ — Австрия; Йосифъ Загорски — Швейцария; Петъръ Петровъ — Австралия; Петъръ Захариевъ — Швеция; Йорганъ Ивановъ — Флорида, САЩ; Лука Арсовъ — Канада.

Представителъ на БНФ въ Управителния съветъ на Демократическия Форумъ — България: г-нь Гошо Спасовъ

Представителъ на Демократическия Форумъ отъ България въ управата на БНФ въ Щатитѣ: гул. инж. Димитъръ Бояновъ.

Редакционенъ комитетъ на сп. „Борба“: г-нь Александъръ Дърводѣлски, г-нь Драгомиръ Загорски, г-нь Гошо Спасовъ.

Следъ приключване на избора гаде се гудмата на г-нь Йорганъ Ганчовски отъ Комисията по резолюцията га докладва проекта. Той предостава на първо четене цѣлата резолюция, следъ което, на второ четене, се започна разглеждането параграфъ по параграфъ съ съответнитѣ разисквания. Изказаха се делегатитѣ отъ България г.г. Дянко Марковъ, Стефанъ Стояновъ, Гургинъ Трънкаровъ и Гошо Спасовъ. Отъ групитѣ клонове делегати се изказаха: г-ръ Христо Сватовки - Калифорния; гул. инж. Георги Шаленбергъ - Германия; Бориславъ Борисовъ - Чикаго; Нено Петровъ - Нью Джерси; Цоню Градинаровъ - Канада; Миро Герговъ - Бѣфало; Крумъ Радевъ - Чикаго; гул. инж. Ал. Дърводѣлски - Чикаго. Изказа се сжщо и гостътъ епископъ Гедеонъ. Мненията и направитѣ предложена се взѣха подъ внимание, следъ одобрение отъ конгреса, направиха се голпнения и корекции, и единодушно бѣ приета:

РЕЗОЛЮЦИЯ

на 25-ия конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк., проведенъ на 31 августъ — 2 септември въ градъ Чикаго, САЩ

Общи положения

Първа политическа цель, непосредствена и основна задача на БНФ остава възраждането и укрепването на България въ всички жизнено важни сфери отъ икономиката до международния ѝ авторитетъ.

Сегашната политическа реалность въ страната е логическо продължение на множеството маневри на комунистическата партия за регрупиране на кадритѣ и въ новитѣ обществени структури. Както въ близкото минало, така и сега се води целенасочена политика за обезвѣряване на народа и превръщането му въ послушно стадо. Политическиятъ хаосъ е най-добрата почва за разрушаването на българската нация, но добре известно е, че комуниститѣ никога не сж се интересували отъ нейната сждба. За никого не е тайна, че тѣхнитѣ действия се ржководятъ само отъ инстинкта имъ за самосъхранение и неистовото имъ желание отново да обяздятъ изстрадалия ни народъ чрезъ икономически способности.

Имайки предвидъ тѣзи основни факти, 25-ия конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ прие следнитѣ

РЕШЕНИЯ:

1. Вътрешно-политическа дейность

Основна задача, която си поставя Българскиятъ Националенъ Фронтъ, е възстановяване на Търновската конституция съ всички произлизащи отъ това конституционни правни последици. Въ следтоталитарна България тя ще бжде основа за бждещето демократично развитие на Родината ни.

А. Отмѣна на всички репресивни нормативни и подзаконовни актове. Въ това число:

Ц не легитимния референдумъ отъ септември 1946 година, наложенъ отъ узурпаторския комунистически режимъ;

Ц пълна отмѣна на наредбата-законъ за Народния сжд.

Б. Създаване на комплексна законова база за отстраняване на комунистическата номенклатура за опредѣленъ срокъ отъ институцитѣ на законодателната, изпълнителната и сждебната власти.

2. Непосредствена задача по предстоящитѣ президентски избори

Съзнавайки факта, че България се намира въ преломенъ исторически моментъ, неотмѣнна задача на БНФронтъ въ най-близкото бждеще е насочване на всички усилия за спечелване на предстоящитѣ президентски избори отъ Обединитѣ демократически сили съ решаващо мнозинство.

3. Работа съ Българската армия

Българската армия е била и ще бжде плътъ отъ българския народъ. Задача на БНФ е да съдействува за нейната пълна и реална деполитизация:

БОРБА

- извеждане на висшия команден състав въ запас;
- утвърждаване авторитета на българския военачалник като възпитател и военен предводител на младите български граждани;
- решителни и сурови мерки за изкореняване на корупцията и извращенията въ Българската армия – наследство от полувъковния терористичен режим въ страната;
- утвърждаване на българската казарма като институт за физическо и духовно възпитание на българската младеж и стълб на националната сигурност, достойнство и суверенитет.

4. По проблемите на културата и образованието

А. БНФ е за всеобхватен преглед на учебните помагала, използващи се въ българските училища.

• За чистота на българския езикъ.

• За премахване на последиците от партийността и субективността въ просветното дело.

Б. За истина по отношение на историческите събития и личности.

• БНФ не приема опростенческата правописна реформа от 1946 год. и до уреждането на този проблем на научна и непартийна основа ще се придържа къмъ предишната правописна система.

• БНФ ще поощри усилията на студентската младеж съ огледъ заемане на достойно място въ обществения, икономически и културен живот на Родината. Мястото на младите хора е въ България и БНФ ще положи всички възможни усилия за създаване на условия за осмисляне на техните способности и трудъ.

• БНФ е за установяване на постоянни взаимоотношения съ българските общности навредъ по света.

В. За размяна на посещения и разпространение на книжнина въ Бесарафия, Молдова, Таврия, Украйна, Банатъ, Сърбия, Албания и навсякъде, където има български общества.

• БНФ е за нормативно ограничение на издаването и разпространението на материали съ аморално съдържание.

5. По организационните въпроси

БНФ е за издигане престижа на Българската православна църква чрезъ възстановяване на единството ѝ, освобождаването ѝ отъ рушителните последици на полувъковния комунистически тоталитаризъмъ и оглавяването ѝ отъ нравствено извисени лица.

6. По външната политика

За БНФ приоритетъ на външната ни политика е незабавното приобщаване на България въ всички структури на Европейската общностъ.

• Президентството, Парламентътъ и правителството да изразятъ ясно и категорично желанието на България за присъединяване къмъ НАТО съ огледъ осигуряване независимостта и сигурността на страната.

• За поддържане на приятелски и добросъседски отношения съ всички балкански страни.

• За установяване на най-близки приятелски отношения съ Република Македония и безрезервна подкрепа на нейната независимостъ.

• БНФ ще се противопоставя на всички антибългарски действия и публикации, изкривяващи и фалшифициращи истината за историята, езика и сжщността на българския народъ въ Македония. Срещу последиците отъ коварните действия на Коминтерна за раздѣляне и господство надъ българския народъ чрезъ орждието си: сърбокомунистическия антибългарски македонизъмъ.

• БНФ е за поддържане на нормални отношения съ страните на ОНД и Русия.

• За установяване на приятелски връзки съ всички държави и народи по света, въ духъ на демокрацията, на икономически (стопански) и духовенъ напредъкъ.

Развоятъ на световните обществено-политически процеси убедително потвърждаватъ правотата на пята, избранъ и следванъ отъ насъ. Той ни вдъхватъ увѣреностъ, че той ни води къмъ успѣшенъ победенъ край!

Съ приемането на резолюцията предвидениятъ дневенъ редъ на конгреса бѣ изчерпанъ. Направи се съобщение, че е изработена специална видео касета за посещението на Н.В. Царь Симеонъ II въ България и че въ окръжното, което ще последва, ще се дадатъ указания какъ желеещите могатъ да се снабдятъ съ нея.

Направено бѣ предложение да се изпрати поздравително писмо отъ конгреса до Н.В. Царь Симеонъ съ пожелание за здраве и сили и скоро връщане въ България. Предложението бѣ прието съ бурни аплодисменти и овации.

Направено бѣ предложение да се изпрати поздравително писмо до г-нъ Петъръ Стояновъ, кандидатъ на опозицията, съ пожелания за успѣхъ и избирането му за президентъ на България. Предложението се прие съ акламации.

Цѣлиятъ конгресъ бѣ снетъ на филмъ отъ дипл. инж. Георги Шаленбергъ - Германия, за което му се изказва благодарностъ.

Епископъ Гегеонъ прочете молитва, която всички приеха станали на крака, съ пожелание за успѣшно провеждане решенията на конгреса за доброто на българския народъ и величieto на България.

Следъ това председателстващиятъ г-ръ Иванъ Дочевъ обяви, че 25-иятъ двугодишенъ конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ е закритъ.

Всички — задоволени и съ вѣрата въ утрешния успѣхъ — се сбогуваха и постепенно, съобразно разписанието за пжтуването имъ, започнаха да се разотиватъ, обнадеждени отъ завършената работа.

Конгресътъ приключи съ пълненъ успѣхъ.

XXV конгрес на Българския Национален Фронт (Инк.)

Щата Илиноисъ
Офисъ на губернатора
Чикаго 60601

Greetings:

As Governor of the State of Illinois, it is with great pride and pleasure that I welcome you to the State of Illinois.

In Illinois, our diversity is our strength. Our 11.5 million people are a mix of proud ethnic traditions. We are a magnet to talented, hard-working people from all parts of the world; people who support traditional values while embracing innovation.

We enjoy many other advantages: access to markets, excellent transportation systems, tremendous natural and material resources, an outstanding educational system and an unsurpassed quality of life.

I hope that you use brief profile of Illinois as a starting point in finding out why Illinois is a leader in business, in quality of life and why we are anticipating an exciting entrance into the 21st century.

On behalf of the citizens of Illinois, please accept my best wishes for an eventful visit to the Land of Lincoln.

Best regards:

Jim Edgar
GOVERNOR

Поздрави:
Като губернаторъ на Илиноисъ съ голѣма гордостъ и удоволствие ви приветствамъ въ щата Илиноисъ.

Въ Илиноисъ разнообразието е нашата сила. Нашето население отъ 11.5 милиона е смесъ отъ горди етнически традиции. Ние очакваме надарени, трудолюбиви хора отъ всички краища на свѣта, хора, които подкрепятъ традиционни стойности и въ сѣщото време приематъ всѣко ново развитие.

Ние се ползуваме и отъ много други предимства: достѣпъ до пазаръ, великолепна транспортна мрежа, грамадни природни и материални богатства, превъзходна образователна система и ненадминатъ стандартъ на животъ.

Вярвамъ, че този профилъ на Илиноисъ ще ви покаже защо Илиноисъ е водещъ въ търговията, въ качествень животъ и защо ние очакваме едно вълнуващо начало на XXI векъ.

Отъ името на гражданството на Илиноисъ моля да приемете моите най-добри пожелания за престоя ви въ страната на Линкълнъ.

Съ най-добри пожелания: ДЖИМЪ ЕДГАРЪ - губернаторъ

Българската делегация съ губернатора на Илиноисъ

Българи и българки!

Братя и сестри!

Г-нъ Председателю на Конгреса на Б.Н.Ф. въ Америка!

Членоветѣ на Б.Д.Ф. въ гр. Нови Искъръ, т.е. легионеритѣ, не сж престанали за моментъ да мислятъ за Васъ и за България! Чрезъ нашето общо списание „Борба“ и вестникъ „Преломъ“ ние следимъ за вашия изгнанически животъ, за вашия приносъ въ общата ни дейность въ борбата за освобождаването на България отъ комунизма.

Вие тамъ, по неволя приютили се въ студена чужбина, и ние тукъ, въ преживяваща ужасна трагедия България, притежаваме здрави, любящи Родината ни сърдца, които туптятъ въ единъ борчески тактъ.

Макаръ че трагедията българска въ момента е небивала досега, то ние, легионеритѣ, не униваме и сме готови на жертви!

Духоветѣ на всички, загинали следъ 9. IX. 1944 г., витаятъ надъ насъ и ни напомнятъ за клетвата, която сме дали да живѣемъ съ честь за България!

По случай Конгреса на Б.Н.Ф., който откривате далечъ отъ Родината ни, ние ви прегръщаме братски и ви заявяваме, че съ общи усилия ще изведемъ Родината отъ пропастьта, въ която ни тикнаха наши и чужди врагове.

Пожелаваме ви ползотворна работа, която ще помогне да изведемъ България на спасителния брѣгъ!

Приемете нашия борчески поздравъ:

За България!

Български Демократически Форумъ - гр. Нови Искъръ

23. VIII. 1996 г.

Нови Искъръ

Председателъ: Кирилъ Туджеровъ

Гошо Спасовъ
представител на БНФ в България

България - конституционно правова държава

„Една държава се олицетворява от нейните институции. Политиките, партиите и коалициите са преходни - вечно е БЪЛГАРИЯ. Затова нейните закони и институции трябва да бъдат уважавани от всички.“

От резолюцията, приета на XXV конгрес на Българския национален фронт (Инк.), проведен на 31 август - 2 септември т.г. в Чикаго - САЩ, е видно, че:

„Първата политическа цел, непосредствена и основна задача на БНФ остава възраждането и укрепването на България в всички жизнено важни сфери - от икономическата до международния и авторитет.“

За да може тази цел да бъде осъществена, е необходима конституционно правова система, изградена не на партийни поръки и щения, а на онзи норми и принципи, които ще възстановят демократичния парламентарен живот. Едва ли подлежи на съмнение обстоятелството, че за да се даде възможност да се разгърнат творчески, духовни, културни, производствени и политически сили на народа, е необходимо

да се започне оттамъ, откъдето конституционно правовата система в България е била разрушена

и се открива пътят на комунистическия беззакония. Затова в решенията на конгреса се акцентира на борбата ни в след тоталитарно комунистическа България да бъде възстановен онзи конституционно правов ред, който е съществувал до преди комунистическото робство, установено след фаталната за родината ни дата 9 септември 1944 г. Това ще рече, че приоритетно нашата борба е насочена към възстановяване на онази конституция, наречена ТЪРНОВСКА, която надеждно е регулирала обществения отношения и самата тя е била гарант за тяхното изпълнение. Въпреки цялата си либералност Търновската конституция е била отменена, незачитана и нарушавана в повечето случаи за обслужване на партийни интереси. Борбата за нейното възстановяване в днешния исторически момент придобива още по-голяма актуалност, защото заложените в нея непреходни правила за поведение, носещи белезите на общочовешки и държавнически ценности, са фундаментални за излизането ни от тоталната криза. Нима да бъде пресилено, ако кажем, че

без нейното възстановяване гражданският мир е в опасност

За по-сполучливо съчетание на граждански права и национални интереси и възделение (чл. 55-56 от ТК) извън нея, ще бъде много смътно дори да се мечтае. Тя обявява частната собственост за неприкосновена (чл. 67) в противовес на приетите след

отменянето и комунистически конституции от 1947, 1971 и 1991 г. Без колебание може да се твърди, че тя регламентира и гарантира от избрания проблемите, свързани с разликността на властите, което е основата на съвременната демократична държава.

На последно място по ред, но не и по значение, тя определя формата на държавно управление.

(чл. 4 ТК) „Българското княжество е монархия наследствена и конституционна с народно представителство.“

Безспорно за борбата на БНФ (Инк) за конституционно правова държава, чрез възстановяване на Търновската конституция, стоят и проблемите, свързани с всички конституционни и правни избрания и престъпления, извършени от комунистическата власт с съдействието на послушните си изпълнители. За нас всичко извършено от комунистите след идването им на власт през 1944 г., която е в противоречие с действащата по време Търновска конституция, е

нелегитимно, нищожно и не ни ангажира с правни последици

За нас Търновската конституция не е отменена в реда, предвиден в самата нея, а след като е така, тя продължава да е в действие, колкото и да се насилват от лъво и гласно противниците ѝ да не се съгласяват.

На въпроса, как ще постигнем тази наша цел — нашият отговор е лаконичен.

По парламентарен път!

БНФ (Инк) в нищо един момент от своето съществуване не си е служил с тоталитарни методи и средства. За нас насилието, терорът и убийствата за постигане на целите ни са непознати. Тези средства ние оставяме в ръцете на комунистите, с които те доказваха, че си служат прецизно и перфектно.

Ние решително осъждаме всички форми на насилие за извличане на политически дивиденди.

Нашата сила е в волята на свободния български гражданин - собственик, който уверено застава зад нашата борба.

Нашето бойно поле е парламентът!

В президентските избори ние решително подкрепихме кандидатурата на г-н Петър Стоянов.

Тази наша позиция е продиктувана от здравия разум върху изискванията и нуждите на момента.

Убийството на Андрей Луканов?!?

Въ началото на октомври 1996 г., предъ дома му на ул. „Латинка“ въ София, бѣ застрелянъ отъ неизвестно лице и убитъ бившиятъ министъръ-председателъ на България отъ преди 1991 г. Андрей Лукановъ, народенъ представителъ отъ социалистическата (комунистическата) партия.

Ние винаги сме били, сме и ще бѣдемъ противъ тероръ и убийства, особено по политически причини. Българскиятъ народъ живѣ 47 години подъ единъ режимъ (комунистическия), въ който убийствата, безследнитѣ изчезвания и терорътъ бѣха срѣдства-та, съ които си служеше комунистическата партия, за да стои на власт. Това не може и нѣма да се позволи да се повтори!

Както се предполагаше всички лидери на партии и всички вестници осѣдиха убийството и изказаха съболезнования на семейството на жертвата. Малко обаче сложиха прѣстъ въ „раната“, изнесоха факти, отъ които може да се намѣри пѣтятъ, по който, като се трѣгне, да се дойде до откриването на отговорността, причинитѣ за извършване на убийството, и кой свои задъ гърба на физическия изпълнител на престѣплението.

Като допълнение ще цитираме и фактитѣ, изнесени въ международната преса отъ информационнитѣ агенции на Западъ, които се ползватъ съ престижъ на неутрални и много добре осведомени.

Агенцията АПФ писа (цитираме): „Лукановъ е лидеръ на групата комунисти-реформатори, които на 10 ноември 1989 г. свалиха диктатора Тодоръ Живковъ.“

Асошиейтедъ Пресъ писа (цитираме): „Лукановъ бѣ критикъ на сегашния министъръ-председателъ Жанъ Виденовъ.“

Ройтеръ писа (цитираме): „Въ началото на годината Лукановъ разкритикува социалистическата партия, че възражда фун-кциитѣ на сталинската държава и възстановява връзкитѣ съ секретнитѣ служби.“

*Йорданъ Ганчовски
Чикаго, САЩ*

Само убийство ли е убийство-то на Лукановъ?

Времето отъ пагането на Берлинската стена — респективно отъ началото на новитѣ комунистически преобразования — не е много, но то успѣ достатѣчно релефно да покаже огромнитѣ различия въ народопсихологията и политическата култура на бившитѣ подопечни на Съветския съюзъ народи. Не е трудно за никого да опредѣли простата зависимостъ — колкото си билъ по-близко до Голѣмия братъ, толкова си по-изостаналъ въ всѣко отношение. За насъ има само едно успокоение — преди насъ е (или по-точно бѣше) само Монголия — т.е. все пакъ не сме на първо мѣсто. Но дали все още е така? Въ коя група държава станаха толкова много демонастрационни политически убийства — и нито едно съ разкритъ извършителъ? Нѣма такава. Дивашкиятъ тактъ на насилието продължава съ толкова темпо, че едва ли убийството на висшия партиенъ функционеръ Андрей Лукановъ ще бѣде очаквания край. Има единъ моментъ, следъ който престѣплението не е просто престѣпление, то е носителъ на нѣщо друго, отъ което всѣко нормално общество ще бие тревога. А работата е много проста — ще я намѣрите въ завършения ѝ видъ и въ разбойническия фолклоръ, и въ най-пошлата криминална литература, и въ България. Каква е тя? Разбойници убиватъ разбойници предъ очитѣ на уплашения и ужасенъ гражданин. Избиватъ се заради неговитѣ пари. И не стига, че преди малко е ограбенъ, гражданинътъ продължава да плаща на държавата отъ пробития си джобъ, за да бѣде охраняванъ.

Никой нѣма да издържи това, драги сънародници, нито германецътъ, нито полякътъ, нито чехътъ, нито унгарецътъ, никой. И за слѣпия, и за глухия, и за малоумния вече е ясно, че изпълнителната властъ е корумпирана до най-високитѣ върхове и гражданството е безсилно да вземе отговорността въ свои рѣце. **Защо?** Нека всѣки да затвори очитѣ си и да по-

мисли поне една минута съ какво сме по-лоши отъ другитѣ, че досега нито единъ пѣтъ не възѣмемъ поводитѣ на историята въ собственитѣ си рѣце. Защо позволихме на лумпенизирани бивши комунисти и марксиста да ни яхнатъ отново, докато мекеретата имъ организираха ни повече, ни по-малко мафия, за да те вържатъ още по-здраво отъ прегу?

Защо?

А убийството на Лукановъ просто е частъ отъ цѣлата верижна реакция. Начинътъ, по който бѣше убитъ и той, и Цвѣтанъ Цвѣтановъ, и Надя Дункинъ говорятъ само за абсолютна утѣреностъ въ незалавянето имъ. Трѣбва да сме наивници да повѣрваме, че само Лукановъ има подобна „папка“. Почти всѣки членъ на глутницата има по простата причина, че изворѣтъ на информацията имъ е единъ, но убиватъ този, който се отдѣля отъ глутницата. Хайде да погледнемъ какъво е написалъ и публикувалъ на 7 августъ въ вестникъ „Капиталъ“ синътъ на Мирчо Спасовъ за Андрей Лукановъ. Става дума за Руменъ Спасовъ — единъ отъ „сѣзвездието Орионъ“:

„И за това си мисля, че по-добре да не е тукъ. Защото я си представете, че както по време на „крѣглата маса“ (както говорѣха злитѣ езици тогава“) започне пакъ да се среца съ Желю Желевъ на „Латинка“ и току-вижъ взематъ, че извъртятъ нѣкой номеръ на младитѣ момчета.“

То свѣтъ да ти се забие и отъ това изказване — синътъ на единъ отъ най-последователнитѣ и безкомпромисни насилници се замислилъ за политическото бѣдеще на България. Или той просто задъ израза „младитѣ момчета“ е ималъ предвидъ членоветѣ на спортисткитѣ групировки. Кой знае? Както е казалъ народътъ, много бѣше, малко остана. И този пѣтъ, ако не можемъ да задминемъ поне съ едни гърди Монголия, кога другъ пѣтъ?

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ (ИНК.)

1997

ЯНУАРИ

	1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11 12
13	14	15	16	17	18 19
20	21	22	23	24	25 26
27	28	29	30	31	

ФЕВРУАРИ

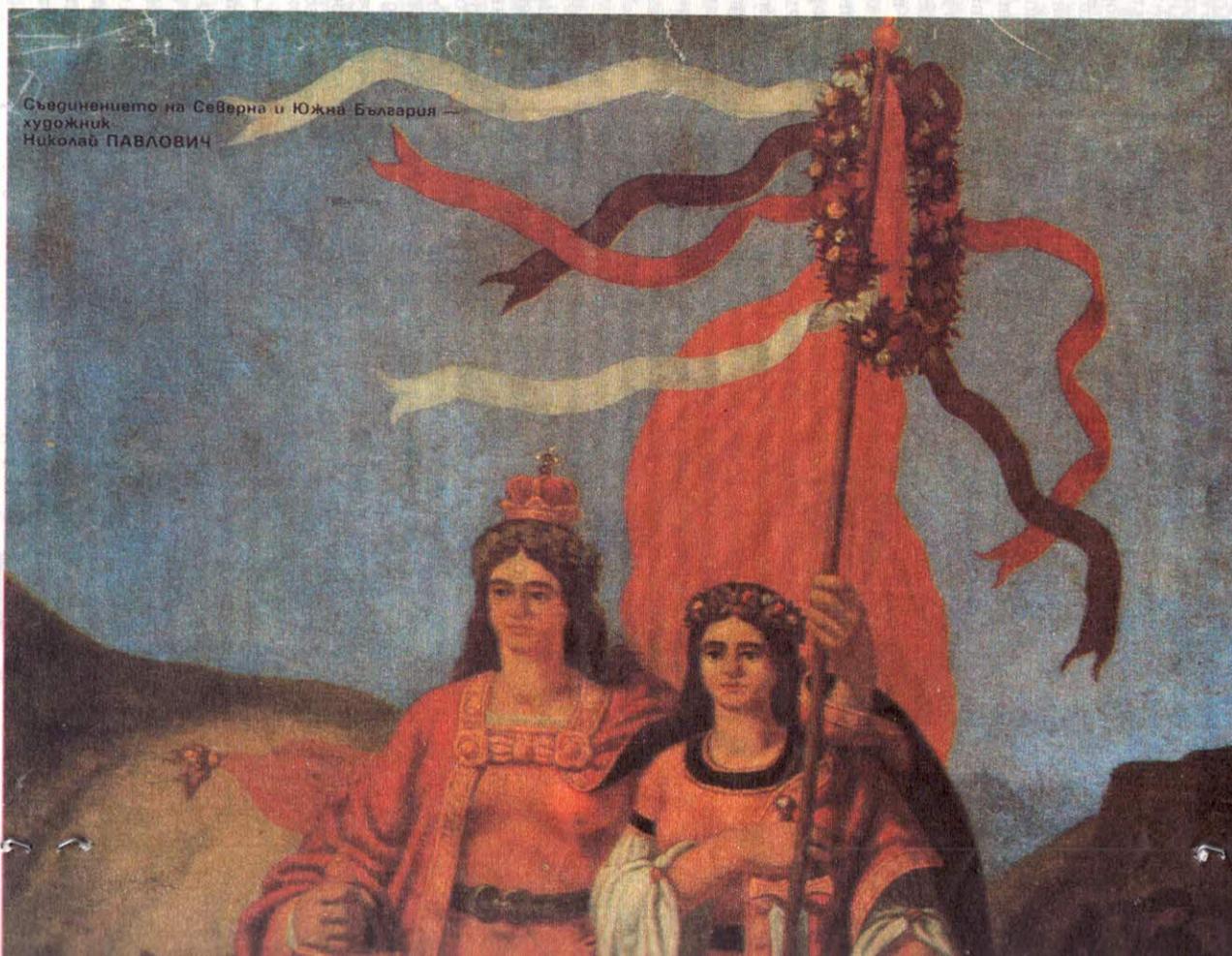
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15 16	
17	18	19	20	21	22 23	
24	25	26	27	28		

МАРТЪ

31					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15 16	
17	18	19	20	21	22 23	
24	25	26	27	28	29 30	

АПРИЛЪ

1	2	3	4	5	6	
---	---	---	---	---	---	--

Съединението на Северна и Южна България —
художник
Николай ПАВЛОВИЧ

ЮЛИ

	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12 13	
14	15	16	17	18	19 20	
21	22	23	24	25	26 27	
28	29	30	31			

АВГУСТЪ

					1	2	3
4	5	6	7	8	9 10		
11	12	13	14	15	16 17		
18	19	20	21	22	23 24		
25	26	27	28	29	30 31		

СЕПТЕМВРИ

	1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13 14		
15	16	17	18	19	20 21		
22	23	24	25	26	27 28		
29	30						

ОКТОМВРИ

10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

АПРИЛЪ

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30

МАЙ

1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31

ЮНИ

30 1
2 3 4 5 6 7 8
9 10 11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21 22
23 24 25 26 27 28 29

15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30

ОКТОМВРИ

1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12
13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26
27 28 29 30 31

НОЕМВРИ

1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

ДЕКЕМВРИ

1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31

ВЪРА, СИЛА, СУВЕРЕНИТЕТЪ НА СЪЕДИНЕНИЕТО

Крилата вдигна си Балкана
да събере народа свой,
въ единство родно да застане
лъвътъ - балканскиятъ герой.

Дермандере роди надежда
така да се обединимъ,
че все победи да повеждатъ
народа нашъ непобедимъ.

Да бждемъ предвидливо дружни
и днесъ на всички ни е нужно.

Виолета Борисова

Иванъ Григоровъ
Бургасъ

Теоретични проблеми на декомунизацията въ България

Съ изключение на краткото управление на СДС периодътъ отъ 10 ноември 1989 г. до днесъ не е преходъ къмъ демократична държава, а периодъ на адаптация на българскимъ комунисти къмъ новата историческа обстановка.

Плурализмътъ - основната сжщностъ на демокрацията - бѣше използванъ отъ тѣхъ, за да разбиятъ българската опозиция на многобройни противодействащи си фракции и така да я обезсилатъ при избори.

Частната собственостъ, основата на пазарното стопанство, бѣше използвана за създаване на олигархия чрезъ „мръснитѣ пари“ и грабежа на безстопанствената „социалистическа собственостъ“, държавнитѣ канали за информация и търговско-финансовия обмѣнъ съ чужбина.

Основна грѣшка на новосъздаденитѣ опозиционни сили бѣше, че не взѣха незабавно твърдъ курсъ къмъ декомунизация, съпроводенъ съ масирано разобличаване престѣпленията на комунизма. Тогава все още имаше следи отъ репресивнитѣ структури и живи потърпевши, преживѣли отъ упоръ звѣрскимъ методи на комунистическата диктатура. Важенъ пропускъ бѣше, че не се документираха систематично престѣпленията на комунистичѣ и не имъ се даде достатъчно широка и убедителна разгласа. Въ преломното време Министерството на вътрешнитѣ работи остана въ ржѣстѣ на старитѣ служители и тѣ унищожиха уличаващата ги документация. А когато то бѣше поето отъ СДС, се прояви скрупулозностъ, колебания, формализмъ относно комунистическимъ закони за „държавна тайна“ и разкриването на досиетата. Затова помогна и агентурата вътре въ СДС, олицетворена въ групата на 23-та депутати, които накрая се обявиха открито противъ СДС.

Сюзътъ на репресираниитѣ, Сюзътъ „Истина“, политическимъ сили и независима група отъ историци и юристи не изследва и не документира въ публикации съ голѣми тиражи спомени, документи и доказателства поне за масовитѣ избивания, известни като „безследно изчезнали“, за трагичната сжжба на изселенитѣ, задържанитѣ въ затворитѣ и концентрационитѣ лагери, емигриралитѣ, насилията презъ време на „масовизирането на ТКЗС“, студентската „чистка“ презъ 1949–1950 г., за масовитѣ уволения въ периода 1945–1946 г., за монтиранитѣ политически процеси противъ офицерството, духовенството, политическимъ организации, интелектуалцитѣ.

Никои не създаде центъръ за издирване и разобличаване на комунистическимъ злодеи, подобенъ на центъра на Симонъ Визеналъ въ Букурещъ, Будапеща и Прага за издирване на нацисткимъ престѣпници.

Не бѣха разследвани тайнитѣ служби за престѣпленията имъ. Въмѣсто това тѣ бѣха „разпуснати“ и потѣнаха въ новосъздадени структури. Отстъпи се предъ тѣхния натискъ, че щѣло да се увреди на сигурността на държавата. Никои не се занима дори съ издирването на лица, получаващи ука-

занията отъ съветската легация и централата на КГБ въ София. Когато се изчерпи ролята имъ съ изготвянето и разпространението на „компроматита“ и инсинуации противъ неудобни лица, вътрешниятъ, елитниятъ кръгъ на тайнитѣ служби бѣше насоченъ къмъ създаването на финансова олигархия.

„Мирниятъ преходъ“ въ България нѣмаше алтернатива. Но комунистичѣ успѣха да го използватъ, за да се консолидиратъ като масова партия, да създадатъ фирми въ ключовитѣ звена на икономиката, докато опозицията и недоволното обществено мнение бѣха обработвани съ тезитѣ за „национално съгласие“ и страшния антикомунизъмъ, който води до екстремизъмъ и кръвопроливане. Самъ президентътъ Ж. Желевъ направи анахроничното изявление, че комунистичѣ сами ще декомунизиратъ страната, както робобладелцитѣ сами премахнали робовладението. Всички говорѣха за смѣна на системата, но се тръгваше отъ забаренитѣ процедури и закони и се стигаеше дотамъ, докждето комунистическото парламентарно мнозинство и неговата агентура позволяваха. Дори при правителството на СДС не се създаде юридическа основа за ефективна и бързотечна декомунизация. Правителството на СДС се стѣгна предъ довода на комунистичѣ за давностъ на престѣпленията и професионализма на тѣхнитѣ кадри и имъ даде възможностъ да запазятъ не само хората си въ администрацията, икономиката и културнитѣ институти, но дори и най-вулгарнитѣ престѣпници отъ концлагеритѣ, следователитѣ, изтрѣгващи самопризнание и персонала на концентрационитѣ лагери. Чрезъ „униціативни комитети“ въ селата комунистичѣ вдигнаха своитѣ хора на откритата съпротива срещу вземлената реформа и противозаконно предаваха ниви и инвентаръ на незаконитѣ „Орсови“ кооперации. Никои не бѣше наказанъ за самоуправство.

На „кржглата маса“ униціативата бѣше у комунистичѣ, въпрѣки че и безъ нея тѣ бѣха изпаднали въ криза безъ изходъ и властѣта имъ се изплъзваше. „Кржглата маса“ имъ даде възможностъ да опститѣватъ методично, да се пазарятъ, да смекчаватъ противоречията и гасятъ общественото недоволство. На „кржглата маса“ комунистичѣ се отказаха отъ ржководната роля и тоталитаризма, който и безъ това вече бѣха загубили, бѣха неспасяеми. Съ възможноститѣ, които имаха комунистичѣ оставиха при „мирния преходъ“ нѣщата както си бѣха, а размѣстѣха само фигуритѣ.

Обективно декомунизация въ България не се извърши, въпрѣки примѣра съ денацификацията на Германия. Въпросътъ остава за грузо стотношение на политическимъ сили въ страната. Но процесътъ ще бжде по-труденъ, тъй като комунистичѣ се окопаватъ въ подмолни структури, легализиратъ се съ международни икономически връзки и въ тѣхна полза работи забравата и мимикрията имъ.

И. Карагьозовъ
Флорида, САЩ

Кой бѣше Царь Борисъ III?

ЦАР БОРИС III

1918-1943 г.

Извадки отъ книгата (Донованъ оф ОСС) на Уйлямъ „Билъ“ Донованъ, шефъ на американското външно разузнаване по време на Втората свѣтовна война. Срещата му съ Царь Борисъ, мнението му за него, впечатлението му отъ него сж отразени въ личния му дневникъ и книгата му „Донованъ оф ОСС“. ОСС значи Служба за Стратегическо Разузнаване, седалището на която е била въ Женева - Швейцария. Тя е водила цѣлото разузнаване за Европа.

Г-нь Донованъ е билъ най-довѣреното лице на Рузвелтъ, който не е вземалъ каквото и да било решение по отношение на Европа, безъ да се консултира съ него. Президентътъ на Щатитѣ Рузвелтъ го препоръчва на Чърчилъ, който го свързва съ отдѣла М-6 отъ английското разузнаване. Донованъ е билъ една отъ централнитѣ фигури, участваща въ голѣмата игра - поражението на Германия. Неговата дейность включва непрестанни пътувания изъ Европа и Африка, като нѣкои отъ тѣхъ сж:

Съ Висконтъ Дайкъс отлита въ английски бомбардировачъ до Северна Африка, кждето се среща съ адмиралъ Гънингханъ, командуващъ английскитѣ войски. Отъ тамъ заминава за Гърция, кждето се среща съ английския генералъ Арчибалдъ Уийвълъ - главнокомандуващъ английскитѣ сили въ Срѣдния Изтокъ. Отъ тамъ посещава Албания. Следъ основно разглеждане и обсъждане на Албанския фронтъ, той се убеждава, че американската материална подкрепа за англичанитѣ е крайно необходима, и тя ще бжде въ състояние да подкрепи стратегическитѣ имъ позиции въ тази частъ на свѣта. За по-добро изпълнение на тази задача по негово мнение въ играта трѣбва да се вклчи Френсакта съпротива. Тѣзи мѣрки ще попречатъ на Германия да овладѣе Северна Африка по начина, по който владѣе Южна Европа.

Въ единъ меморандумъ до Рузвелтъ (кореспонденцията между двамата се е водела въ пълна тайна) той казва:

„Хората сж склонни да мислятъ и взематъ за обикновенъ факта, че Срѣдиземно море е просто мореплавателенъ каналъ, свързващъ Изтока съ Запада. Правилното разбиране трѣбва да бжде, това пространство да се смѣта като ничия земя, раздѣляща два континента и две Велики сили, втречени една въ друга презъ него. Германия контролира по-голѣмата северна частъ на континента Европа, фронтво. Много важно за англичанитѣ или англо-американцитѣ е да контролиратъ Южния фронтъ, включващъ Африканското срѣдиземноморско крайбрежие.“

Чърчилъ е търсилъ по всѣкакъвъ начинъ да заба-

ви и разстрои предназначения планъ на Хитлеръ - подчиняването и овладяването на балканскитѣ страни, както и въвлечане въ сражение неподготвенитѣ за това английски войски. Поради тази причина той отправя лична молба къмъ Донованъ следъ посещенияето му въ Югославия да посети България и се срещне съ Царь Борисъ и тогавашнитѣ водачи на страната. Той изпълнява желанието му. Целта на Чърчилъ е била Донованъ да поиска отъ Царь Борисъ да забави преминаването на нѣмскитѣ войски презъ България съ 24 часа, за нападение на Гърция. Чърчилъ е щѣлъ да бжде щастливъ съ това забавяне отъ 24 часа. Донованъ му осигурилъ забавяне не отъ 24 часа, а цѣли 8 дни, дадени му отъ Царь Борисъ. Следъ разговора си съ Царя въ София Донованъ докладва на Рузвелтъ:

„Царътъ ми каза“, пише той:

„Аз трѣбва да избѣгна облъскване и война съ страна, която е много по-силна отъ насъ. Азъ не мога да приема риска страната ми да бжде разрушена, безъ да се опитамъ да намаля удара...“

Донованъ му казва:

„Разбирамъ напълно положението, въ което се намирате, но голѣмата трудность е, че въ лице то на Хитлеръ Вие имате и боравите съ човѣкъ, който никога не е държалъ на думата си.

Като казахъ това, той си вдигна раменетѣ... Преди да се раздѣля съ Царя, азъ го запитахъ:

Бихъ желалъ да зная за срещата Ви съ офицеритѣ, които бѣха намѣсени въ конспирацията да Ви убиятъ?“ (Става въпросъ за 19 май 1934 г.)

Царь Борисъ описа обстановката, като ми каза, че тѣ сж били съ него отъ 2,15 следъ полунощъ до 6 часа сутринта. Той каза, че е гледалъ часовника и се е мъчилъ да печели време, защото е знаелъ, че всѣка конспирация е силна въ мрака на нощта, а при дневна свѣтлина, силата ѝ се разпада.

Тогава азъ му казахъ:

Сега разбирамъ начина Ви на действие по отношение на Хитлеръ. Вие се мъчите да печелите време, което ще намали настоятелността на неговитѣ искания. Азъ искрено се надѣвамъ, че опититѣ ви да действувате по този начинъ съ него ще се окажатъ прави, безъ лоши послѣдствия за Вас.

Личната преценка на Донованъ за Царь Борисъ е основна и характерно задълбочена, написана въ дневника му, кждето той пише:

„При оценката ми за него като личность би трѣбвало да кажа, че той е идеалистъ, и то толкова голѣмъ, че вѣрва въ МИРА повече, отколкото трѣбва. Той е ЧЕСТЕНЪ, НЕПРИНУДЕНЪ, но азъ се страхувамъ, че залага много на успѣшното си маневриране и понеже вѣрва въ него, пропуска момента, въ който не маневриране, а решения сж необходими.“

Нѣмскитѣ агенти въ България ставатъ много по-

дозрителни по отношение дейността на Донованъ в България и покриват движението му от всички страни, даже го следват при посещението му в двореца, където успяват да откраднат дипломатическия му паспортъ от балтона, закаченъ на закачалката до вратата на канцеларията, въ която е билъ на аудиенция при царя. Дворцовиятъ екипъ напраздно е търсилъ изчезналия паспортъ. Поради тази причина влакътъ Ориентъ Експресъ е билъ задържанъ 20 минути, докато Държавниятъ департаментъ уреди преминаването му на границата България-Югославия, където го е очаквалъ новоиздадениятъ дубликатъ на откраднатия паспортъ. Отъ Берлинъ д-ръ Гьобелсъ разпространява мита по паспорта въ свѣтовната преса подъ варианта, че „необузданиятъ“ Билъ Донованъ трѣбва незабавно да бѣде отзованъ

отъ Държавния департаментъ обратно въ Щатитѣ, да бѣде сѣденъ като воененъ, опозорилъ униформата си и дипломатическия си статусъ съ пиянската си оргия въ едно отъ софийскитѣ кабарета...

Следъ завършване на войната въ Държавния департаментъ се обсъжда въпросътъ какво да се прави съ ОСС. Поради създаденитѣ близки отношения между Съюзницитѣ по време на сѣщата, лѣвичаритѣ въ Конгреса и Сената настояватъ да нѣма враждебно становище или действия срещу Съветския съюзъ. При създадената обстановка Донованъ се среща съ дѣсницата отъ правителството и съ тѣхъ формулира и създаватъ днешния CIA (Централна разузнавателна служба), като цѣлата архива отъ ОСС се прехвърля и служи за основа на новосъздадената служба.

България ще живѣе

„Азъ видѣхъ, че много българи постъпватъ така и отиватъ по чужди езикъ и обичаи, а своя хуля-тѣ. Затова тукъ записахъ за ония отцегугатели, които не обичатъ своя родъ и езикъ...“
(Изъ „История славянобългарска“)

България ще живѣе, защото е плътъ отъ плътта и духъ отъ духа на доказала себе си въ Времето Героика, споила кръвта, морала и обичаитѣ на траки, славяни и прабългари предъ фатализма на историческиятъ превратности, за да оцелѣе физически и духовно и никакви заклинания, „екстрасенсални“, гадателни и всевъзможни прокоби нѣма да я спратъ въ безконечния ѝ ходъ напредъ - къмъ национално сплотяване и бѣгещъ просперитетъ!

Имало е и има отцегугатели, имало е и има прегатели, имало е и има недостойни дори въздуха ѝ да дишатъ; но е имало, има и ще има и нейни достойни бранители, защитници и саможертвеници, които възкресиха свѣтото ѝ име и смѣло отстояватъ предъ свѣта изконното ѝ право на животъ и свободно, независимо съществуване. Именно тѣ сж светитѣ мъченици на българския родъ и вѣра; тѣ сж, които предпочетоха физическото си неблагополучие предъ свѣтлика на своето Отечество, просияло въ историята на свѣта съ имената и гѣлата на своитѣ съзидатели, бранители и духовни пастири: ханъ Исперихъ, ханъ Крумъ, князъ Йоанъ-Михаилъ, царъ Симеонъ Велики, царъ Асенъ I, царъ Йоанъ Асенъ II, царъ Йоанъ Шишманъ, св. Йоанъ Рилски, попъ Богомилъ, Йоанъ Кукузелъ Ангелогласни, йеромонахъ Паусий Хилендарски, светитѣ братя Кирилъ и Методий, тѣхнитѣ ученици: Климентъ, Наумъ, Сава, Гораздъ (Еразъмъ) и Ангеларий, Великотърновския патриархъ Евтимий, Неофитъ Рилски, Неофитъ Бозвели, Софройний Врачански, Парчевичъ, Иларионъ Макариополски - стоици народни стоици и будители за българско име и права християнска вѣра. Отъ по-новата българска история нетленни оставатъ гѣлата на такива титани на българщината като: Георги Стойковъ Раковски, г-ръ Петъръ Беронъ, Василъ Ивановъ Кунчевъ - ЛЕВСКИ, Христо Ботъвъ - гения поетъ революционеръ, публицистъ и общественикъ, Добри Чинтуловъ, Петко Рачевъ Славейковъ, народния поетъ Иванъ Вазовъ, пламения родолюбецъ и водачъ на три национални въстания, строителя на съвременна България - Стефанъ Стамболовъ.

Народъ, просъществувалъ хилядолѣтия - презъ кървави брани и метежи, презъ огънь и жупелъ, презъ петвѣковно турско робство, късанъ, кланъ и гранъ като агнецъ, хуленъ и обругаванъ безсрамно отъ чужди и свои врагове, тѣпканъ и мацканъ, продаванъ и осмиванъ незаслужено отъ „учени гърци“ и васални мекерета, та и днесъ такъвъ народъ не може да бѣде затритъ, а живъ и целиченъ ще пробѣде въ Времето, дорде свѣтъ свѣтува и дорде слънце грѣе!

Сега и во вѣку!

Димитъръ Бутански
Койнаре, Ловешка област

Изъ чуждестранния печатъ

За много нѣща въ връзка съ Испанската гражданска война не би трѣбвало да се пише

(Статия, публикувана въ Wall Street Journal, 19 ноември 1996, авторъ - Амос Перлмутеръ, професоръ по политически науки)

Читателитѣ на дописката отъ Маргритъ на Марлизъ Симонсъ, публикувана въ Ню Йоркъ Таймсъ, по случай 60-годишнината отъ Интернационалната бригада, едва ли сж могли да схванатъ сжщността на въпроса. Дописката, отпечатана на първа страница подъ заглавие „Враговетѣ на Франко се завръщатъ съ инвалидни колички и спомени“ се появи точно на американския Денъ на ветеранитѣ и оказа на ветеранитѣ отъ Гражданската война сжщата почитъ, оказана на всички групи защитници на демокрацията. За учудване е, че 60 години следъ края на Испанската гражданска война, Ню Йоркъ Таймсъ и други отговорни срѣдства за информация все още представятъ Интернационалната бригада като инструментъ за „демокрация“ противъ „фашизма“.

Историята на Испанската гражданска война естествено е много по-сложна и не толкова съпадаща съ споменатата дописка. „Фактитѣ не могатъ да подкрепятъ мита... Въ действителност, испанскиятъ конфликтъ, както мнозина твърдятъ, съвсемъ не бѣше едно просто съревнование между демокрация и фашизъмъ“, - пише историкътъ Данъ Ричардсонъ въ авторитетната си книга „Коминтернска армия“ (1982 г.). „И гветѣ страни въ гражданската война представляваха една амалгама отъ несъвмѣстими идеологии. Да се каже, че всички, които бѣха на страната на лоялиститѣ бѣха демократи, би означавало това понятие да се промѣни до неузнаваемостъ. Да се каже, че всички, които се биха на страната на националиститѣ бѣха фашисти, би означавало сжщото.“

Трагедията на Испанската гражданска война и Интернационалната бригада е тази, че доброволцитѣ, които дойдоха на помощъ на републиканскитѣ сили противъ Франко, бѣха ръководени отъ Сталинъ и неговитѣ вѣрни слуги отъ Коминтерна въ изпълнение на Сталиновия планъ да подгони западнитѣ демокрации. Главниятъ имъ организаторъ бѣ френскиятъ комунистъ Андре Марти, а други водачи - италианецътъ Луиджи Лончо, югославянинътъ Йосипъ Брозъ, познатъ като Тито и чехътъ Клементъ Готвалдъ, който по-късно стана президентъ на Чехословакия. Интервенцията на Коминтерна въ Испанската гражданска война пропагандираше „Народни фронтове“, единъ планъ за инфилтриране на демократични и социалистически правителства въ Франция и по-късно - Испания.

Задачата на Интернационалната бригада, обхващаща идеологии на лѣво отъ ориентираните идеалисти, бѣше да обслужва целитѣ на „Народнитѣ фронтове“, подъ знамето на борбата за „демокрация“ противъ „фашизъмъ“. Повечето отъ завербуванитѣ съвсемъ не сж били наивни и сж знаели много добре, че подпомагатъ една комунистическа акция. Тѣ произлизаха главно отъ срѣдитѣ на комунистическиятъ партии въ Европа и САЩ, както и отъ срѣдитѣ на различни социалистически партии. Не всички членове на Интернационалната бригада сж били комунисти, но голѣмото мнозинство бѣха - нѣкои историци изчисляватъ около 80% отъ общо 35000 души.

Решителна е била ролята на полит-комисаритѣ въ интернационалната бригада. Отъ Валтеръ Кривитски, шефъ на Сталиновитѣ тайни служби въ Европа, се знае, че всички комисари сж били членове на комунистически партии. Сталиновото НКВД продължава въ искания чисткитѣ - премах-

**Not All of the Spanish Civil War Is Fit to Print
By Amos Perlmutter**

Readers of Marjorie Simons's New York Times report from Madrid on the 60th anniversary of the International Brigades hardly got the story. The front-page piece, headlined „Franco's Foes Return, With Wheelchairs and Memories“, appeared on U.S. Veterans' Day, and venerated these civil war veterans with the same accolades accorded to all other defenders of democracy. Amazingly, 60 years after the Spanish Civil War, the New York Times and other responsible media outlets still portray the International Brigades as an instrument of „democracy“ against „fascism“.

ване и езекутиране на опозиционери - г'ла, започнати въ Москва. Г-нъ Ричардсонъ пише: „Въ самата бригада контролтът на комисариата върху пресата и пропагандата б'ха отъ особена важность“. Комисарь-онспекторътъ за пропаганда е билъ италианскиятъ комунистъ Луиджи Лончо. Вс'ки чистателъ, запознатъ съ Жоржъ Оруелъ знае за трагедията на троцкистит' въ бригадата.

А относно всичко това Ню Йоркъ Таймсъ пише само, че „Сталинъ изпрати военни съветници и прогаде отъ жия на затруднената и разбира испанска л'вица за см'тка на испанскит' злти резерви. 500000 души умр'ха. Фактически, Сталиновата роля б' много по-гол'ма... Ревизионисти-журналисти често забравятъ да отчетатъ, че н'колко стотинъ антикомунисти анархисти и грузи членове на бригадата „изчезнаха безследно“. Т' б'ха вписани като „изчезнали въ битки“, бно б' запазено въ тайна това, което м'хните приятели знаеха: Сталинъ б' докаралъ въ Испания своята машинария за тероръ и чистки, и убийства чрезъ комисарит' и НКВД.“

Трудно е да се опише разм'ртътъ на изопачаване на историческит' факти. В'рно е, че Мусолини даде военна помощ на Франко и е помогналъ за заминаването му отъ Френско Мароко за Испания. Сжщо така е в'рно, че н'мскит' въздушни сили сж играли ключова роля при разрушението на испански градове, трагедия така ярко ув'ков'чена въ „Гуеника“ на Пикасо. Но описанието на Испанската гражданска война р'дко включва и анализира Сталиновит' зв'рства въ Испания.

Ролята на Коминтерна и Сталиновото безогледно унищожение на лица, несъгласни съ него, докара крайния провалъ на Интернационалната бригада. Това тр'бба да ни напомни за ролята, която революционнит' идеологии сж играли въ създаването на Испанската трагедия.

А сжщо така тр'бба да ни напомни, че само 3 години следъ Испанската гражданска война Сталинъ подписа сатанския пактъ съ Хитлеръ. Интернационалната бригада не б' една демократична сила въ борбата противъ фашизма, тя б' само едно оржие на Сталинъ.

Застрашава ли ни св'товенъ гладъ?

(Извадки отъ статията на г-нъ Джулианъ Синовъ)

The Wall Street Journal, Monday, November 18, 1996
What the Starvation Lobby Eschews...

By Julian L. Simon

Paul Ehrlich began his best-selling 1968 book, „The Population Bomb“, by warning: „The battle to feed all of humanity is over. In the 1970s the world will undergo famines—hundreds of millions of people are going to starve to death.“ That same old fear was back last week at the United Nations World Food Summit in Rome. An Associated Press dispatch previewing the conference reported: „It's shaping into the great debate for the 21st century: Can the world produce enough to feed another few billion people?“

A reasonable, prudent answer to the AP's question is: With presently available technology, humanity can feed an evergrowing population, with ever-better nutrition, for centuries.

Следъ заседанията на Св'товния съветъ за храна къмъ ООН, състояли се въ Римъ въ края на 1996 г., отново се повдига въпросътъ за изхранване на чов'чеството.

„Асошиейтедъ пресъ“ задава въпроса за 21-ия в'къ - може ли св'тътъ да произведе жа достатъчно, за да изхрани още н'колко милиарда хора?

На този въпросъ още презъ 1968 г. Полъ Ерлихъ даде единъ отговоръ: „Битката за изхранване на чов'чеството е свършена. Презъ 70-т' години гладъ ще зал'е св'та - стотици милиони ще измратъ отъ гладъ.“

За щастие подобно н'що не се случи.

Съ подобрението на технологията чов'чеството може да изхранва съ в'кобе напредъ увеличаващото се население. Въ последнит' десетил'тия св'товното производство на храни на глава отъ населението непрекъснато се увеличава — от 1950 до 1996 г. съ около 40%.

Най-гол'мим' чов'шки бедствия — смъртта на сегемъ милиона украинци и грузи граждани на СССР презъ 30-т' години — на 30 милиона китайци между 1958 и 1961 г. се дължатъ на умшлена държавна политика: Сталинъ изби съ опред'лена целъ м'зи хора, а китайскит' комунистически лидери прав'ха трагични икономически опити за см'тка на населението. (Сравнете това, което става днесъ въ България подъ комунистическото правителство на Виденовъ! - Бел. рег.)

Дългосрочната насока на ценит' на хранителнит' стоки говорятъ най-добре. Цената на житото спрямо надницит' въ САЩ е паднала дори на 1/20 отъ нивото преди 200 години!

Подобрението въ изхранването е отразено и въ увеличаването на ръста на хората отъ 18 в'къ до

днес, както показват изследванията на Робертъ Фогелъ. Още по-граматично това е отразено във сръгната височина на японският мжже, която се е увеличила от 1,41 м на 1,66 м само във последният 50 години.

Производителността на работникъ на декаръ се е подобрила благодарение на моторизирането и биологичният нововъведения, предизвикани от увеличеното търсене, по-добрата транспортация и главно по-голямата икономическа свобода. **Социализираното земеделие и държавната намта са във пазара сж давали гибелни резултати, без значение кога и къде сж били прилагани.**

Съ днешната технология - изкуствена свтлина и хидропонично земеделие - само 7 квадратни метра могат да дадат достатъчно храна за един човек. Една компания във централният щати на САЩ на име Phyto Farm произвежда главно салата и други зеленчуци на едно пространство от 4700 квадратни метра във количество **един тон на день** - достатъчно да изхрани 500 до 1000 души.

Б.Р. Време е българският земеделец да разбере от къде иде злото. Време е да отхвърли ттзи, които са го яхнали и заблуждават от 50 години насамъ сж ТКЗС-та, Орсовки и темъ подобни. Тамъ, където има комунизъмъ и комунисти - не може да има благоденствие.

Нова книга

„Непознатият Ленинъ: изъ тайнит архиви“

(Събрани отъ Ричардъ Пайнс. Издание на Yale University Press, 204 стр., \$ 24,50)

Във рецензията си за горната книга подъ заглавие „Обхванатъ отъ демони“, Габриелъ Шинфелдъ пише в Wall Street Journal, 23 окт. 1996: „...Книгата на известния историкъ Ричардъ Пайнс сж съдържа интересен подборъ отъ Ленинови текстове, който съветският власти боготвортха, но не смтха да публикуватъ. Най-напредъ - крайно неудобното удостоветрение отъ родното мтсто на Ленинъ, че вождът на Съветит не произлиза отъ безупречно пролетарско зачатие. Регистрацията във Симбирскъ потвърждава това, което историцит знаеха, но не бтше казано на работниците във пролетарската държава — Ленинъ произлиза отъ благородническа фамилия.

Други документи хвърлят свтлина върху системата на привилегии, създадена отъ Ленин. Въ едно писмо ясно и безъ заобиколки Ленин дава нареждане на Сталинъ да похарчи „злато“ и създаде болници за висши функционери. Ттзи болници тртбвало да иматъ „съвестни доктори и администрация, а не като ттзи неспособници и негодтлани хора, които обслужватъ всички други“.

Между документит сж и писма на Ленинъ до френската му любовница Инеса Армандъ. „О, какъ бихъ искалъ да те целувамъ хиляди пжти...“ Той ѝ пише на английски. Какъ може божествениятъ вождъ на свттовната революция да се отгаде на извънбрачна любов!

Други документи показват сатанинската страна на съветския диктаторъ, като напримеръ заповтдта да се потуши едно селско въстание във Пенца, августъ 1918 г. „Обтсете (обтсете непремтнно - така че всички да видятъ) не по-малко отъ сто известни кулаци, богаташи и кръвопийски. Така да се направи, че стотици версти наоколо хората да видятъ, да треперятъ.“ Следъ подписа си Ленинъ добавилъ „Да се намтрятъ наистина твртди хора.“

Книгата съдържа и инструкции на Ленинъ, какъ да се отнематъ имотит на Руската православна църква. Тази задача тртбва да се проведе, както той пише във едно писмо до Политбюро, „сж най-свирепата и безмилостната енергия, безъ да се спирате предъ нищо, унищожете встка съпротива... Колкото по-голямъ брой отъ реакционерит свещеници и реакционерната буржоазия усптмемъ да екзекутираме - толкова по-добре!“

Днесъ все още портретът на Ленинъ виси във Пиончианчъ, Хавана, Ханой и Бейнсингъ.

Днесъ все още хора, които го боготворятъ, седятъ във българското Народно събрание и сж отговорни за сждбата на България.

Тт сж огледало на истинския ликъ на демона Ленинъ.

WEDNESDAY, OCTOBER 23, 1996

Demonic Possessions

By Gabriel Schoenfeld

The heavenly host of 20th-century mass murderers has its minor deities - Nazi Germany's Albert Speer and Soviet Russia's Leon Trotsky are two - and its major deities: Nitler, Stalin and Mao. What place does Vladimir Ilych Lenin, founding father of Soviet communism, occupy in this pantheon?

Писма до редакцията

Уважаеми редактори,

Въ брой 1 отъ месецъ февруари 1996 г. на сп. „Борба“ сж помѣстени спомени на икономъ Николай Цвѣтков Василевъ за изпитанията, които той е понесълъ презъ тоталитарния режимъ въ България и за изживенитѣ отъ него мъжки и страдания. Съвсемъ между другото и безъ особена връзка на страница 24 той споменава, че за измръзналитѣ прѣсти на краката му, измръзнали отъ непосилния студъ въ карцеритѣ, кждето е билъ изпращанъ да работи, се е грижилъ „криминалниятъ лѣкаръ“ г-ръ Албански на когото „правѣше особено удоволствие да рѣже измръзнала плътъ“.

Икон. Василевъ трѣбва да внимава, когато пише за хора, които не познава и прави подобни изводи.

Самиятъ Асенъ Албански е обиколилъ презъ тѣзи години не малко лагери и е страдалъ сигурно не по-малко отъ споменатия икономъ. А хората, които сж били негови сълагерници и които сж живи до днесъ, безъ изключение твърдятъ, че Асенъ винаги е оказвалъ възможната медицинска помощъ, за което твърде често е билъ изпращанъ въ карцеръ. Мнозина заявяватъ, че на него дължатъ живота си. Въ единъ разговоръ на пишеция съ дългогодишенъ политически затворникъ, сжцията казва какъ г-ръ Албански му е помогналъ и даже спасилъ живота, като допѣлва, какъ е възможно да се пише така за единъ така изстрадалъ човѣкъ. Всичко това може да се документира.

Колкото за израза „криминаленъ лѣкаръ“ икономътъ сжщо трѣбва да поиска извинение. Въ всички лагери, въ които е билъ изпращанъ Асенъ Албански, той е билъ изпращанъ безъ никаква присяга, нито криминална, нито каквато и да било друга.

Асенъ Албански е покойникъ вече отъ 20 години и тѣй като не е сторилъ никому нищо лошо, нека оставимъ коститѣ му на спокойствие.

Асенъ Албански произхожда отъ солидно българско семейство на бѣжанци отъ Македония, дало не малко въ нейнитѣ освободителни борби. Закърменъ отъ малкъ въ патриотиченъ духъ и любовъ къмъ отечеството, той остана вѣренъ на националитѣ традиции до последния си день и никога не направи компромисъ за смѣтка на нѣкакви облаги. Отъ най-млада възраст участвува въ патриотичнитѣ български организации и активно се е борилъ срещу настѣпващия комунизъмъ.

Да се говорятъ невѣрности и слека ржка клеймятъ хората е нѣщо обикновено въ днешната българска действителность. Интересно е какви сж подбудитѣ на икономъ Василевъ. Незнание или нѣщо друго?

*Христо Смиловъ
Чикаго, САЩ*

За българска самобитность

Сега, когато отчетливо се вижда, че опредѣлени срѣди въ и извънъ България вече повече отъ половинъ вѣкъ се опитватъ да разродятъ нацията, борбата за национална идентичность става първостепенна необходимость.

Противодействието срещу това явление ни се подсказва отъ самитѣ зложелатели, които отгавна сж ни намѣрили „ахилесовата пета“.

Първостепенна задача въ връзка съ това е безусловното възстановяване на Търновската конституция. Втора крачка въ това направление е възвръщане на достойнството на Българската православна църква. На трето, но не и последно по значение мѣсто, стои въпросътъ съ възстановяване оригиналността на славянската азбука.

Съ връщане конституцията на Третото българско царство се решава такъвъ основенъ проблемъ като този за монархията и по-странични, като националния гербъ и др.

Възстановеното достойнство на Българската православна църква (въ обществото) ще бъде от взаимен интерес и значение. Църквата е призвана да помага на болното общество, а не то на нея.

Съ въвеждане правописа от преди 1945 г., премахнатъ по внушение на външни и вътрешни зложелатели, ще се издигне престижът на българина, лишенъ от историческа последователност и диалектно единство.

Не може да не се признае, че посегателствата срещу български държавни, културни и исторически традиции не сж само комунистическа привилегия. И преди 45-годишното тоталитарно управление, макаръ и не въ такава степен, тѣзи основни ценности сж трънъ въ очитѣ на редица зломушленници.

И тукъ стои въпросътъ за осъзнаване националната същност и непреходност въ традициитѣ, заложени от българския намогенъ гений.

Емилъ Александровъ
Нова Зеландия

Пишатъ ни отъ Варна

На 17.04.1995 г. чекисткитѣ служби на българската милиция арестуваха и хвърлиха задъ решеткитѣ българския студентъ и функционеръ на Монархическо-консервативния съюзъ въ България Антонъ Рачевъ. День преди това той бѣ заплашенъ по домашния си телефонъ на руски езикъ отъ пиянъ съветски дипломатъ съ смъртна разправа. На 9.09.1995 г. (!) следователъ отъ службитѣ за комунистическа сигурностъ въ Русе му прочита обвинение за проповѣждане на фашистка идеология и организиране на националистически групи въ български училища.

Антонъ Рачевъ е известенъ въ България съ това, че организира връжването на протестни декларации на съветскитѣ дипломатически служби въ връзка съ продължаващата съветска окупация на Царство България и большевишкитѣ издевателства въ Чечения.

Впоследствие бѣ направено независимо разследване по случая, при което се установи, че българската прокуратура е действала подъ личната заповѣдъ на съветския „дипломатъ“ - лицето Константинъ Минеевъ. Този фактъ по безспоренъ начинъ показва, че Царство България продължава да е подъ съветски ботушъ.

Хладнокръвното поведение на 26-годишния Рачевъ предъ комунистическия сждъ съхрани възра и надеждата на много български антикомунисти за краенъ успѣхъ въ борбата срещу съветския колониализъмъ и комунистически империализъмъ. Издадоха му условна присъда отъ година и половина. На 23.06.1995 г. българскиятъ студентъ бѣ освободенъ отъ затвора. Комунистическиятъ репреси нагдъ български патриоти продължаватъ...

Емилъ Николовъ

Писмо отъ Берлинъ

Дипл. инж. Георгъ Шаленбергъ, синъ на свещеникъ, преследванъ отъ комуниститѣ, ни пише:

„Знамъ случай презъ ноцитѣ около 9 септември 1944 г. въ гробищата озвѣрени хора отъ село Полско Косово сж яздили свещеника като магаре и сж му скубали косъмъ по косъмъ брадата, пребивали невинни селяни и ги карали сами да си копятъ гроба.“

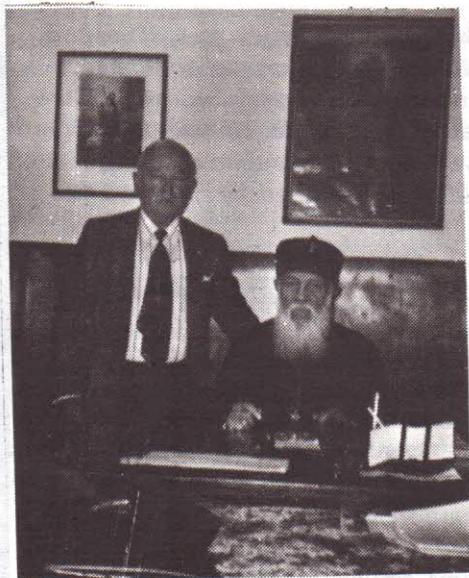
И по-нататъкъ:

„Следъ ноември 1989 г. никой не искаше отплата, а синоветѣ на убийцитѣ безбожници се криватъ по свѣта, най-вече въ Германия, Франция и Америка...“

Съобщения

Панихида за почитане паметта на пагналитѣ въ борбата противѣ комунизма, за свободата на България въ Ню Йоркъ

На 8 септември 1996 г. по инициатива на Б.Н.Ф. клонъ Ню Йоркъ - Ню Джерси, въ Българската православна църква „Св.св. Кирилъ и Методий“ бѣ отслужена служба за почитане паметта на пагналитѣ въ борбата противѣ комунизма, за свободата на България и жертвитѣ отъ комунистическия тероръ. Службата и панихидата бѣха отслужени отъ свещ. Василъ Стояновъ, който каза и прочувствено слово. Следъ панихидата въ църковната зала се сервира жито, вино и закуски за Богъ да прости. Председателятъ на клонъ на БНФ г-ъ Емилъ Атанасовъ произнесе слово за случая и прочете писмото на почетния председател на БНФ г-ръ Иванъ Дочевъ, който по здравословни причини не можа да присъствува на панихидата. Следъ приключване на сервирането членоветѣ на клонъ на БНФ направиха отгълно свое събрание, на което делегатитѣ, присъствуващи на конгреса на БНФ въ Чикаго, освѣтлиха събранитѣ за постигнатото на конгреса.

При посещениято си въ България г-нъ Миро Геровъ, членъ на ЦУС на БНФ, бѣ приетъ отъ Н.П. Патриархъ Пименъ

Новъ храмъ въ София

Инициаторитѣ изказватъ гореща благодарностъ на всички, които съ трудъ, срѣдства и молитва спомагатъ за изграждането на новия православенъ храмъ „Успѣние Богородично“ въ кв. „Бъкстонъ“ въ София. Строежътъ навлиза въ своя решителенъ етапъ. Боголюбиви православни християни, отново се обръщаме съ молба да помогнете споредъ вашитѣ сили! Необходими сж срѣдства за закупуване на камбани, материали за покрива и за вътрешното благоукрасяване на храма.

Помощи моля да бждатъ изпратени чрезъ сп. „Борба“.

За информация: телефонъ въ София: 57 30 90.

Панихида въ Ниагара Фалсъ, Канага

На 8 септември 1996 г., както всѣка година, така и тази, клоноветѣ на Б.Н.Ф. - Торонто, Ниагара Фалсъ и Буфало, заедно съ Българската православна църква „Св. Иванъ Рилски“ въ Ниагара Фалсъ, поканиха нашата родолюбива емиграция на традиционната ни 9-о септемврийска панихида въ паметъ на жертвитѣ на комунистическия тероръ въ България и всички наши сънародници, починали далечъ отъ Роденъ край.

Тържествената служба бѣ извършена отъ от. Тодоръ Гроздановъ и неговия дяконъ въ съслужение на църковния хоръ. Въпрѣки лошото време и проливния дъждъ, посещениято бѣше много добро.

Следъ панихидата от. Гроздановъ държа патриотично слово, като анатемоса най-черната дата на българската история - 9 септември и апелира за още по-голямо съзнание, единство и изпълнение на емигрантският ѝ ни задължения къмъ Родината. Църковниятъ хоръ изпѣ „Покойници“, чието тържествено изпълнение просълзи присъстващитѣ. Следъ това бѣ сложена братска трапеза въ черковната зала, благословена отъ от. Гроздановъ. Раздаде се жито и вино за Богъ да прости.

Следъ обѣда подпредседателътъ на БНФ, г-нъ Градинаровъ взе гумата и говори прочувствено противъ поробителитѣ на нашия народъ и подкани всички да подкрепятъ избора на г-нъ Петъръ Стояновъ въ изборитѣ за президентъ.

Следъ г-нъ Градинаровъ говори представителътъ на М.П.О. отъ Торонто г-нъ Александъръ Караджовъ за значението на тържествата въ България по случай 100 години отъ рождението на Иванъ Михайловъ.

Тържеството завърши при задушевни разговори при приятна атмосфера.

14 юли 1996 г. Група отъ Българския националенъ фронтъ предъ катедралата „Св. Патрикъ“ въ Ню Йоркъ по случай Седмицата на поробенитѣ народи

* * *

Както бѣ оповестено въ миналия брой, „Борба“ ще бѣде пращано само на тѣзи, които устно или писмено сж уведомили редакцията, че желаятъ да го получаватъ, както и на библиотеки, университети и центрове за информация.

Умоляватъ се тѣзи, които желаятъ да получаватъ списанието и не сж сторили това, да ни известятъ.

За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валути, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощи могатъ да се изпращатъ:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. „Алабак“ 21, Белово, България

въ канадски долари - Dr Angel Todoroff, 11 Woodward Ave, Brampton, Ont. L6V 1J9, Canada

въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари - „Борба“, P.O. Box 46250, Chicago, Il. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Нови книги

Димитър Хараламчиев Попов е националист от възрожденски тип. Българщината блика от цялото му творчество и от гражданското му поведение. Изпитал за дълги години всички насилия на тоталитарната власт, той успява да преодолее възмущението си и да надникне „зад явлението“. Там той съзира имперските амбиции на известни външни сили, които подстрекават вътрешните борби и дестабилизацията на държавата ни през цялата ѝ най-нова история.

Възмездното движение Димитър Х. Попов е от 1946 г. Едва 16-годишен, той избира съдбата си за цял живот. Създател е на Българския съюз за европейска федерация и председател на Съюза за Търновска конституция.

През 1992 г. с Никола Куртоклиев създават ВЗНС „Врабча-1“ (Димитър Гичев), като приемник на унищожения от левите земеделци и комунистите на 9 септември 1944 г. ортодоксален ВЗНС „Врабча“ на Гичев, Муравиев, Димов.

Изходът от националната криза според Димитър Х. Попов е въпреки бързото приобщаване на България въвеждането на евроатлантическата структура. Във тях той вижда сигурността за малките страни.

Книгата на Димитър Х. Попов за г-р Г.М. Димитров излиза в два тома и има две заглавия. Първото „Истината винаги е горчива“ е от статия на самия г-р Димитров, написана в началото на 30-те години в в. „Пладне“. Със него като че ли Г.М. Димитров поставя епитаф на собствения си живот. Второто заглавие е „Проф. Ч. Мозер срещу г-р Г.М. Димитров“. То изразява същността на идеята на автора: да използва текста и подтекста от книгата на Мозер за мащабното си изследване върху живота и дейността на Гемето. Така авторът разкрива противоречията между думите и делата на г-р Г.М. Димитров и трагизма на неговия живот.

Книгата е и една панорама на бурния политически живот в България между 1923 и 1945 г. През това време борбата за оцеляване на Третото българско царство е свързана неизменно с личността и делото на Цар Борис III. За неговата гибел авторът ни поднася една крайно интересна и аргументирана версия.

Бивш секретар на банкера Буровъ написа книга за жертвите след девети

За „вълчито паспорти“, откритото небе и подземния свят на инквизицията разказва русенският преводач Константин Бакалов

На 69 години русенецът Константин Бакалов издаде „Шепот от преизподията“ - книга, написана по действителни случаи, свързани със събитията след девети септември 1944 г., времето на Народния съд и безследно изчезналите. Сам жертва на комунизма, Бакалов се опира на личните си впечатления за живота след девети и на тази основа пише книгата, разкриваща сурови истини за онова време. Сега авторът е председател на Демократическата партия за европейски щат и на клуба „Приятел на Германия“ в Русе. От 1967 г. насам е преводач от немски и английски.

Ето как самият Бакалов представя своята книга:

„Това е спомен за един от най-тежките периоди от българската история. Описвам отражението на терора след 9 септември 1944 г. върху семействата на репресираните. Във добруджанските концентрационни лагери Куфалджа, Ножарево, Бахтино бяха избити хиляди. Работил съм там след закриването на лагерите през 1952 г.“

Следъ изключването ми отъ университета въ София презъ 1949 г. работихъ подъ открито небе 20 години. Твърдя, че откритото небе го познаватъ отлично само тѣзи, тогавашнитѣ студенти съ вълчи паспорти, които бѣха задължени да работятъ само нощемъ. Тогава опознахъ много хора, принудени да напуснатъ роднитѣ си мѣста и семейства. Въ тази книга е само една частъ отъ тѣхния животъ. Замислямъ втора книга, тя вече е почти готова - „Сънъ въ сърцето“. Въ нея ще се разказва не за конкретнитѣ жертви на комунизма, а за тѣхнитѣ близки, защото тѣ понесоха на гърба си 40 години психически тормозъ. Той имаше за целъ да доведе до деформация на съзнанието, но тѣ останаха вѣрни на избититѣ си близки и на идеята, че сж българи.“

Константинъ Бакаловъ смѣта, че той сж що е жертва на онова време. Ходенето по мъжитѣ започнало следъ като изкаралъ осемъ семестъра въ Юридическия факултетъ въ София и билъ изключенъ отъ тамъ заедно съ много негови състуденти. Предполагалъ, че причината била въ баща му, който билъ единъ отъ най-виднитѣ кооперативни деятели и авторъ на много научни трудове. Убили го комуниститѣ. Отъ семейството изчезнали и други. Затова на преследване билъ подложенъ и Бакаловъ, който по онова време членувалъ въ Демократическата партия и билъ две години личенъ секретаръ на Буровъ - отъ 1946 до 1948 г. А видниятъ банкеръ „се развалъ“ на силна омраза отъ страна на комуниститѣ.

„Преминалъ съмъ презъ следственитѣ служби на Търново, София, Добричъ, спомня си Бакаловъ. Познавамъ поземния свѣтъ на инквизициитѣ и т.нар. полиция на Сталинъ и Берия.“

Отъ съвременна позиция Бакаловъ сега счита, че комунизмътъ като общественъ строй представлява едно зло, въ което има нѣщо много варварско. Въ периода на комунизма избиха десетки хиляди хора безъ сждъ и присжда, горитѣ сж пълни съ трупове, факти, които той никога нѣма да забрави. Нѣщо повече, писателътъ е сигуренъ, че 10 ноември не само че не сложилъ край на комунизма, но спомогналъ за неговото стабилизиране.

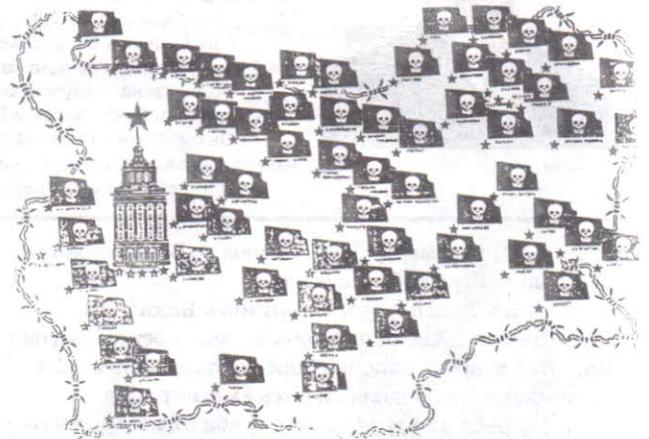
„Сега почти всички управленски органи изпълняватъ директивитѣ на комунистическата партия.“

На въпроса, не се ли страхува да твърди подобно нѣщо, Бакаловъ отговаря: „Не, не се страхувамъ, защото вече съмъ на много години и щомъ човѣкъ е преминалъ презъ мазитѣ на Държавна сигурностъ, значи е виждалъ смъртта. Очаквамъ пакъ да я видя, но не се страхувамъ.“

Надежда РАДЕВА

КОНСТАНТИН БАКАЛОВ

ПЛОТ ОТ ПРИЗПОДНЯТА

ГРАЖДАНСКИ КОМИТЕТ „ЗАЩИТА НА ИСТИНАТА“ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Търси се

Стефанъ Ивановъ Тарлевъ

Вѣроятно починалъ въ Пино Гранде - Калифорния.

Умолява се, който знае нѣщо за него, да съобщи въ редакцията.

Тодоръ Цвѣтковъ Александровъ

роденъ на 21 септември 1941 г. въ с. Шишманово, Видинско.

Политически емигрантъ отъ 1971 г. Емигриралъ въ САЩ. Близкитѣ му очакватъ сведения чрезъ редакцията на „Борба“.

Скръбни Вести

На 22 септември 1996 г. почина във Торонто, Канада нашият добър приятел, голъмят българин

г-нъ Никола Шайковъ, рог. 14 окт. 1912 г.

Отрасълъ въ с. Дълачево, Неврокопско въ семейството на будни родолюбци, отъ 20-годишна възраст той влиза въ редицитѣ на ВМРО и става довѣренъ сътрудникъ на Ванче Михайловъ. Поробването на България на 9 септември 1944 г. го заварва като подпоручикъ въ Бѣломорието. Бива арестуванъ отъ комуниститѣ и сѣденъ отъ т.нар. Народенъ сѣдъ. Презъ 1947 г. избѣгва отъ затвора и емигрира въ Канада като единъ отъ първитѣ емигранти. Убеденъ антикомунистъ, съ високо национално съзнание, той бѣ посветилъ живота си на борбата за свободата на България. Неговото мото бѣше „Има България - има Македония“.

Г-нъ Шайковъ бѣ редовенъ сътрудникъ на „Борба“. За неговия приносъ къмъ българщината той бѣ награденъ съ медала на БНФ „Борба за свободата на България“.

Божествената служба бѣ извършена въ Македоно-българската църква „Св. Троица“ отъ отцитѣ Кръстанъ Вукашановъ и Борисъ Дранговъ.

Съ смъртта на Никола Шайковъ българската национална емиграция загуби единъ отъ изтъкнатитѣ си деятели, а българскиятъ народъ - единъ вѣренъ и достоенъ синъ.

Прекланяме глави предъ паметта му!

На 21 октомври 1996 г. почина въ Вашингтонъ следъ продължително боледуване

г-нъ Димитъръ Станчовъ Бахаровъ

Дългогодишенъ активенъ борець срещу комунизма, г-нъ Бахаровъ започна борбата още въ България и я продължи до последния си дъхъ въ емиграция.

Погребалната църковна служба бѣ извършена отъ от. Димитъръ Нейчевъ отъ Българската православна църква „Св. Георги“ въ Вашингтонъ.

Вѣчна да бѣде неговата паметъ!

На 30 августъ 1996 г. почина въ гр. Луковитъ

г-нъ Петко Ивановъ Чолаковъ

рог. на 17 окт. 1927 г. въ Луковитъ

Г-нъ Чолаковъ бѣ редовенъ читателъ и сътрудникъ на „Борба“. Осѣденъ през 1953 г. за своитѣ политически убеждения и затворенъ до 1963 г. Следъ ноември 1989 г. основава Гражданско сдружение „Роденъ край“ и редактира в-къ „Роденъ край“. Съ високия си моралъ и гражданско съзнание той остави свѣтла дияра за иднитѣ поколения.

Поклонъ предъ свѣтлата му паметъ!

На 29 ноември 1996 г. внезапно почина въ Мелбърнъ, Австралия, нашиятъ приятелъ, членъ на БНФ

г-нъ Антонъ Янушевъ, рог. 1916 г. въ София

Краятъ на войната намира г-нъ Янушевъ въ Мюнхенъ, Германия, където следва архитектура. Връщането въ поробена България е невъзможно и той емигрира за Мелбърнъ, Австралия, където остава до края на живота си. Тукъ той се включва въ народоосвободителната борба като членъ на БНФ и църковната община „Св. Иванъ Рилски“.

Въ лицето на Антонъ Янушевъ нашето движение загуби единъ борець, отдадалъ цѣлия си животъ въ борба противъ комунизма.

Свѣтла да бѣде паметта му!

На 25 ноември 1996 г. въ Мелбърнъ, Австралия се спомина легионерътъ

арх. Петко Джоневъ

Роденъ въ гр. Пазарджикъ, завършва гимназия въ сѣщия градъ. Още като ученикъ е дѣенъ членъ на ученическия легионъ. Следъ това заминава за Германия - Мюнхенъ, където следва архитектура. Следъ трагичния за българитѣ край на Втората свѣтловна война отказва да се завърне въ комунистическа България. Въ Мюнхенъ, организиранъ подъ знамето на Народоосвободителното движение на Българския национален фронтъ, заедно съ хиляди студенти, болшинството отъ които сѣ легионери, започватъ борба противъ комунизма. Въ това време Петко се задомѣва. Следъ като завършва образованието си, имигрира въ Мелбърнъ - Австралия. Тукъ въ началнитѣ години животътъ му е труденъ и оскѣденъ, но благодарениена българското упорство и трудолюбие преуспѣва и се затвърдява като добъръ и известенъ архитектъ. Много сѣ неостъргачитѣ, изградени въ Мелбърнъ отъ Джоневъ.

Тукъ борбата противъ комунизма, коренитѣ на която започватъ отъ гимназията въ Пазарджикъ, не го изоставя. Напротивъ, тя се разгаря. Вѣренъ на легионерскитѣ идеи и любовта му къмъ България, Петко се свързва съ добри българиимигранти и заедно основаватъ Свободната българска община „Св. Иванъ Рилски“. Въ тази църковна българска община Джоневъ, проявявайки се като добъръ администраторъ и организаторъ, отъ касиеръ и дългогодишенъ секретаръ е избранъ за председателъ. Въ този периодъ Църковната община „Св. Иванъ Рилски“ се отличава съ своята активна дейность въ борбата противъ комунизма и изобличаването му. Въ Мелбърнъ има клонъ на свѣтовното антикомунистическо движение, известно подъ името „Каптивъ Нашионсъ“. Петко Джоневъ е избранъ за председателъ на това движение. Но следъ дългогодишната изморителна дейность противъ комунизма здравето му се влошава и той принуденъ да си подаде оставката като председателъ на „Каптивъ Нашионсъ“.

До края на живота си Джоневъ остана непоколебимъ и твърдъ борець противъ комунизма. Петко бѣше щедръ. Направи парични дарения на ЦР на БДФ, на Младежкия форумъ и на БДНФ в гр. Нови Искъръ, където е превъзгласенъ за почетенъ членъ.

Макаръ и безжизненъ, неговите очи са обърнати къмъ България и той съ своя вѣчно бодъръ духъ ще витае надъ България, надъ насъ и въ душитѣ ни. Ще ни напомня, че легионерътъ винаги е готовъ да умре за България!

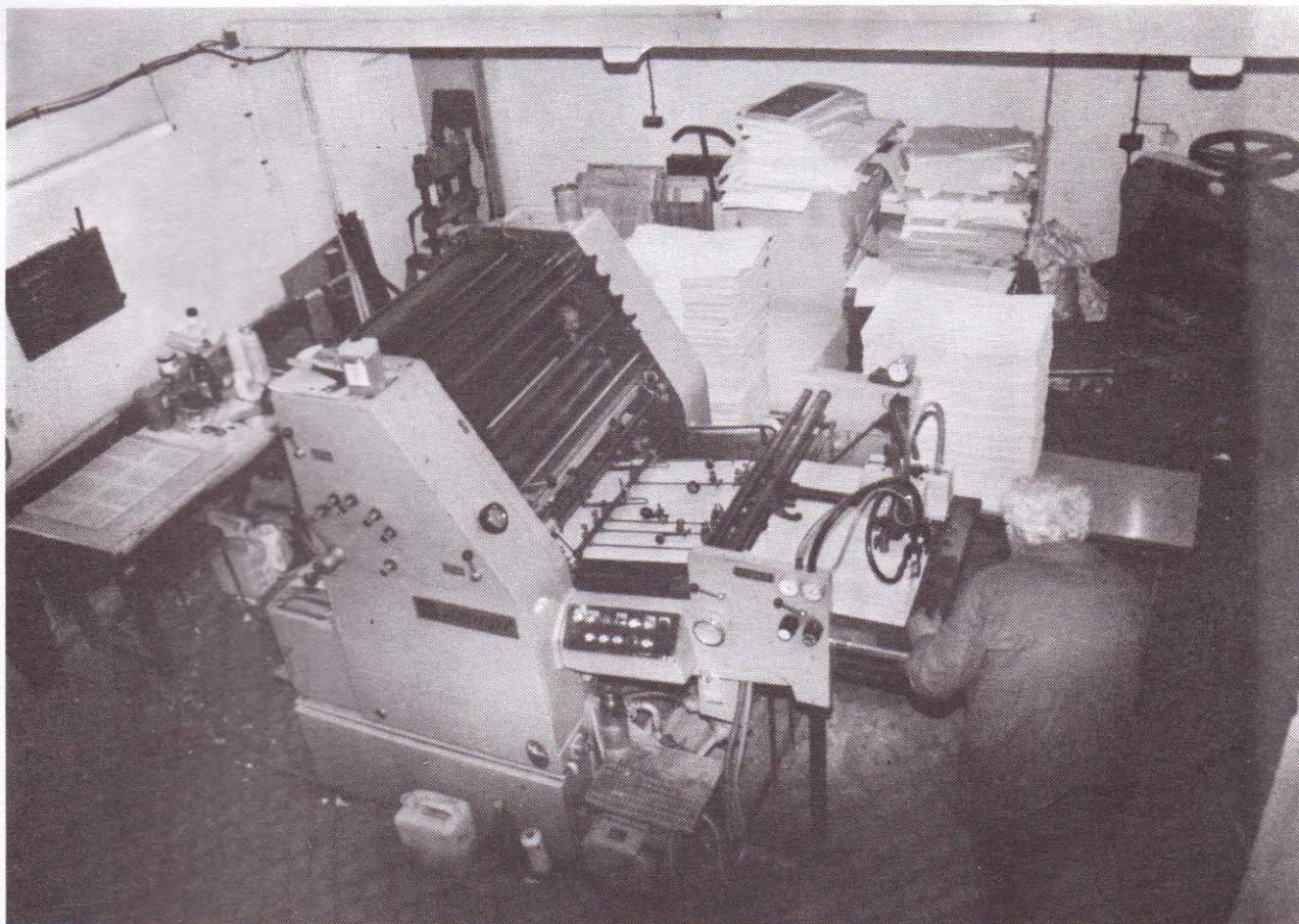
Богъ да го прости! Вѣчна да бѣде неговата паметъ! Амин!

Легионеритѣ отъ Пазарджикъ
Легионеритѣ отъ БДФ, гр. Нови Искъръ; БНФ (Инк.) - САЩ
"Каптивъ Нашионсъ"

БНФ

Печатница „Отечество“ ООД

София, бул. „Стамболийски“ 125 (входъ от ул. „Пело Пеловски“), тел./факсъ 223-531
(Регистрирана Соф. градски съдъ, ф.д. № 10127 на 22.07.95 г.)

Извършва всички видове полиграфически услуги.
Печатъ - черно-бѣлъ и цвѣтенъ
на
Роландъ печатарска машина, формат 1/2

Съ специални преференциални цени се ползватъ абонатитѣ на печатницата, а така сѣщо и българитѣ, живѣещи извънъ предѣлите на България.

За чужди граждани, желаещи да ползватъ услугитѣ на печатницата на съответния език за книги, каталози, реклами и др., контакти се установяватъ кореспондентски или телефонно от 13,00 до 17,00 часа българско време, на посочения телефон.

Сп. „Борба“ се печата въ печатница „Отечество“

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

сн. Василъ Филевъ — Асеновградъ

Н.В. Царь Симеонъ II и Царица Маргарита
на посещение въ Бачковския манастиръ

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**

Свѣтла се зора загава
Надъ българския небосклонъ.
Богъ дарява ни отново
Не случайно — Симеонъ!

Ив. Трайковъ — Виена

Печатъ: Отечество О.О.Д.